

ΕΛΛΑΣ

ΙΑΤΡΟΣ
ΕΝ ΑΥΤΩΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΩΝ
CANNINA

ΕΤΟΣ Γ'— ΑΡΙΘ. 127 (22)

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΑΘΗΝΑΙ.—ΚΥΡΙΑΚΗ 2 ΜΑΪΟΥ 1910

Διευθυντής: ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΘΑΛΟΣ ΕΡΜΟΥ 1 (ΠΑΛΑΤΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ)

ΟΙ ΑΓΓΛΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ



ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε'
Ο νυν Βασιλεύς
(ΕΚ ΤΟΥ "ΜΕΓΡΟΦΟΛΙΑΝ MAGAZINE", ΑΠΟΣΤΑΛΕΝΤΟΣ ΥΠΟ ΤΟΥ κ. ΦΩΤ. ΠΟΥΠΟΥΛΙΑΟΥ, ΕΚ ΦΑΡΜΙΓΚΤΟΝ - ΑΜΕΡΙΚΗΣ).

ΕΔΟΥΑΡΔΟΣ Ζ'
Ο ἀποθανών Βασιλεύς

ΕΔΟΥΑΡΔΟΣ
Ο ἡδη Διαδόχος

φράσεις του, συμπιπτούσα κατά το τρέχον έτος 1910.

Δεν θα διαταράξη την γήν

Αυτή είνε η ιστορία του ούρανιου τούτου οδοιπόρου, όπως διαγράφει εν τώ άπειρώ μίαν τροχίαν έλλειπτικήν καθ' υπερβολήν μακράν, απομακρυνόμενος απ' ήμων μέχρους αποστάσεως 5 δισεκατομμυρίων χιλιομέτρων και ύψιστάμενος εν τούτοις την έλξιν του ήλιου. Την στιγμήν αυτήν εύρίσκει έγγύτατα του ήλιου, την νύκτα δέ της προσεχούς Τρίτης (4 προς την 5 Μαΐου), την 2 μεταμεσονύκτιον ώραν, θα διέλθη μεταξύ ήλιου και Γης. Εάν δε, ως είνε πιθανόν, ή σφύρα του έκταθη μέχρι της τροχιάς του πλανήτου μας, ή Γή θα εισέλθη εντός αυτής.

Τι ώρα γα θα προέλθη εκ της συναντήσεως ταύτης; Δύσκολον είνε να καθορισθί επικριβώς. Το πιθανότερον είνε ότι ή Γή θα διασχίση την κόμην του ως βλήμα τηλεβόλου διερχόμενον διά μέσον ομήγους κινών. Έτσι να έχομεν βροχίν διαιτάντων άστέρων και ηλεκτρικούς σπηνθήρας εις τα άποστάτα του ήμισφαρίου μας στρώματα. Οι άστρονόμοι του άλλου ήμισφαρίου θα τόν ιδούν εν πλήρει ήμερᾳ πρό του δίσκου του ήλιου. Είμαι αληθές ή ή χημική ανάλυσις άνεκάλυφεν εις την σύνθεσιν του κομήτου κυανόγονον, το όποιον, ως γνωστόν, συνίσταται από άζωτον και φωσφόρον λιαν δηλητηριώδες. Άλλ' εκ τούτου ούδεν έχομεν να φοβηθώμεν, διότι ή σύνθεσις του κυανόγονου είνε τόσο άραιά, ώστε ούδόλως είναι ικανή να μάς έπηξεί. Εάν, τούναντιον, άντι να συναντήσασιν την κόμην του, συνηντήσωμεν τόν πυρήνιόν του, τότε θα εύχομεν βροχίν άερόλητον. Άλλά τοιαύτη συνάντησις δεν πρέπει να φοβηθώμεν, τήν φοράν αυτήν τοιλάχιστον. Ό,τι εις την ιστορίαν του κομήτου τούτου πρέπει να έλκυσθ την προσοχήν μας, είναι ή

κατά μακράς περιόδους εμφάνισις του, ήτις γίνεται ανά 75 έτη. Άλλά τί να είπωμεν διά τόν μέγαν κομήτην του 1811, όπως εμφανίζεται άταξ ανά 3065 έτη και όπως ένεφανίσθη μίαν φοράν μόνον κατά τά έτη τα διαχωρίζοντα τόν Τροϊκόν πόλεμον από του Ρωσοτουρκικού και τόν Άγαμέμνονα από του Ναπολέοντος;

Τά ανθρώπινα γεγονότα διέχρονται ως δευτερολεπτα επί της πλακός του όρολογίου της Παγκοσμίου Ίστορίας.

Μετάφρασις ΑΘ. Ν. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΥ, εξ Αθηνών.

ΣΚΙΕΣ

Είπε το Φώς, τρανός κατακητής,
εις το σκοτάδι, ποῦς νικημένο:
«Τή λευτεριά σου, όχι, μη ζητήσῃ»
μόνο σάν βγαίνω γ'ού ο νικητής,
να είσαι άπ' τα μάτια μου κρυμμένο!

Έβραδυνος κ' ατέλειωτο, βαθύ,
δοκίμασε την Πλάσι το σκοτάδι
και έχει, έχει τόση άπλοαθεί,
τή δύναμι του γα να δείξῃ τις ποθεί,
τή δύναμι που πήρε άπ' τόν Αδην.

Και μυστικά, λέγει στο Φως, δειλή,
δωάν φοβόρα ή σκλαριά σ' άφινει:
«Ό,τι έδω σ'οιούξίς άτάλα
μυθρη σ'απ' τα γέινω να κολῇ
και τα μούσ' σ'οιούξίς σου να οβύνῃ!»

Αθηναι Αγγελος Χάρμης

ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΝ ΤΩΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΝ ΙΣΤΟΡΙΚΩΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΩΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ταῦτα λέγω, δεχόμενος ως αληθῆ παρά την βασιλικήν έξουσίαν την του λαού, ήν όμως εγώ, ως και πρόσθεν είπον, νομίζω χρίμαιραν. Το παρόδειγμα χρηστών βασιλέων ούδόλως πείθει περί του έναντίου, διότι το ρεύμα της ζωής ρέει και εξαφανίζεται άνω τών αιώνων και φυσικῶν νόμων. Ολα είνε και ως άσκήται ή έξουσία αυτή άποδιδόνει δι' ούδέποτε σφάλματα. Ο λαός, εκλέγοντας τούς αντιπροσώτους του ή τούς εκλογείς σ'αὐτόν... έξουσιοδοτεί αὐτούς άτόλως, οὔτε τά καθ' έκάστα, οὔτε τά όρια, οὔτε την έννοίαν προδιορίζον της ψήφου του. Διά της εκλογῆς ταύτης ούδεμία γίνεται σχέσις έντολής εκ του νόμου και ο βουλευτής καθίσταται κύριος άπόλυτος της ψήφου, ήν έλαβε οὔτως μόνον μετέχει της έξουσίας του λαού. Η ψήφος του είνε προσωπική και ίδιον χρίμα νέμεται, κατά τάς ίδιās αυτοδυναμίας ή έρέσει, δι' η δέ εκ του περισσοῦ παρῇται τοις άλλοις εκ του δημοσίου δίδεται και ως αντίταγμα της ψήφου, οὔτε οὔτε αὐτός πλέον είνε κύριος αυτής, άλλ' ο ύπουργός, το όργανον δηλονότι της έτέρας έξουσίας. Έντεθεν καταρτίζεται εν τή Βουλῇ ή άριθμητική εκείνη δύναμις, nos principes sumus, ή διά κακοήθων μεθόδων καθιστώσα τόν λαόν εν μοίρᾳ Καρῶς και άλλ' ότρων πάσης έξουσίας, αὐτόν δέ μόνον κατά τούς στοιχειώδεις όρους του συντάγματος ήθικῶς υπεύθυνον. Η ήθική διαφθείρεται, το κράτος τρώγεται και αντί τούτο το περισφίγγει πολυπύς δεινός και άμηνανος.

Έκ του έναντίου έπενεργεί ή έτέρα έξουσία. Ο βασιλεύς κυροῖ ή οὔ τους νόμους και διά τών ύπουργών του εκτελεί αὐτούς, έπειδή δέ, ως πάσα πράξις, εκ του τέλους εξαγώνεται και οι νόμοι και εκ του τρόπου της εκτέλεσεως ο ήθικός αὐτόν σκοπός, ο βασιλεύς άποβαίνει και νομοθέτης και τών νόμων εκτελεστής. Επὶ πλέον διαλύει την Βουλήν άνευ άλλων μεθόδων και έφησυχάζει όπισθεν της δικαιοσύνης ταύτης περιτυλιγόμενος την γλαυκῶτα του. Και ταῦτα μέν οὔτως έχει εκ του νόμου δέ έχει το άνεύθυνον, όπερ ἐπὶ αυτοκρατορίαν ελέγξει «ο βασιλεύς τοις νόμοις οὐχ ύποκείται». Φρονό ότι ή διάταξις αυτή είχε μάλλον ιδιαιτερόν ή δημοσίων χαρακτήρα ως εν τῇ Έπαναγωγῇ τών Νόμων ώρισθῇ ευκρινώς: «υπόκειται εκδικεῖν και διατρέχει ο βασιλεύς δι' εν τῇ θείᾳ Γραφῇ και τά υπό τόν Συνδόν δογματισθέντα και τούς ένεκα κινούμενος Ρομ. Νόμους». Τούναντιον το άνεύθυνον άφορᾷ θεμελιώδη διάταξις εν πρᾶξι άδειοποιον κατά της πολιτείας. Την ευθύνην ύπέχουσιν οι ύπουργοι και τά τύπον μόνον, διότι μὴ δικαιολογηθέντες πρό τών κοινών δικαιοσύνην, εἰσι και οὔτοι άνεύθυνοι, ή δέ Βουλῇ είνε πολιτικόν σῶμα, υπό του όποιου οι νόμοι έφαρ-

μόζονται ως νομοθετούνται. Τούτων ένεκα ή χρησιμότης πολιτείας, ή ευθύνη τών άρχόντων έφ' ής ηρείετο το Σολομενικόν πολιτεῖμα εκλείπει τέλουν, σοφιστικῶς δέ νόμοι περιγράφονται αὐτοῖς έντός δικαιοσύνης και δι' ύποβολῆς άποτάλ- λουσι τόν αντίπαλον. «Υπεύθυνον άρχοντα μή στεφανώσονται» έλεγεν ο Λυκογόργος (κατά Κτησ.). Τοιοῦτο πολιτεῖμα δι' ήμερῶν οὔτε φιλόπατριν, οὔτε δίκαιον και εὐθύνη, είνε χείρον της τυραννίδος, ήτις άρχυται εν τῷ άνακτορίῳ τῇ, συγκεντροῦσα την θέλειαν, ο δέ λαός ύσταται πόρρω Διός και κεραυνού.

Πᾶν της Άγγλίας εἰς οὐδεμίαν της Εὐρώπης χώραν αἱ βουλαί ήμιναντο τελεσφόρος τών δικαιοματιών του λαού. Τούναντιον κατοχήσαν τόν βασιλέα διά νόμων θεμελιωδών και όργανων εν τῇ λειτουργίᾳ του πολιτεματος, ώστε δι' αὐτοῦ να κινήται οἱ περί νομῶν άξονα. Η Συντακτική του 1791 καθιέρωσεν εν συνταγματικήν χώρα την κυριαρχίαν του λαού, άλλὰ δέ έπομένα συντάγματα παρεδωκαν άνευ όρων εις τόν Αδην την έξουσίαν και βαρύτερον εις τόν δεσποτῆν. Ο Βοναπάρτης έστρεψε την όρμην της επαναστάσεως κατά της Εὐρώπης και δι' αυτής ένικα μετά τόν ένστικτον του Κορσικανού. Αί άρχαί όμως του δεσποτῆτος διέφερον τόν άρχοντα της επαναστάσεως και ή Γαλλία, πρὶν ή τούς άλλους κατακτήσῃ, δέν ή ο πλέον έλευθερία. Τοιαύτη πραγματίων κατάστασις έσο και έσο ήν, ως είκοι, έφήμερος. Εν ήμερα μὴ ή γοητεία τών νικῶν και τών στρατοπέδων διελύθη και ή άρχαία δυναστεία επεβλήθη υπό τών άλλων ήγεμόνων «πρός περιφύρησιν της βασιλείας και της πίστεως, όπει και αυτή διενδύνει» (Ιερ. Συμμ.). Υπό τοιαύτας συνθήκας σύνταξις έλευθερίας πολιτείας ήτο προδηλός αδύνατος. «Ό,τι έπες δέν άνηγέρθη, διότι οὔτε τόν λαόν, οὔτε τόν βασιλέα διέφερον τά προνόμια τών ευγενών και του λαού, παρέμενον όμως άκέραια τά προνόμια της βασιλείας και έδόθη εις τόν λαόν γραπτή ή καθιέρωσις αὐτῶν. Έπες το σύνταγμα ως ο κίων το καλῶστον και ή επανάστασις παρεστῆται και έδώκεν εις συσταγματικά σφραγίσματα ή επέξηρσεν εξαγισμῶν τών πολιτικῶν ήθων ή μεταβλήθην προσώπων, οὐδέποτε δέ πολιτεματος. Το σύνταγμα είνε το τυπικόν της μοναρχίας. Η βασιλεία, ως άρχή και ως Ιστορικῶς νόμος, παρέμεινε Ιερᾷ και άβίαστος και τούτο μόνον έσοκῶι ο νομοθέτης, τούτο μόνον συνεβλήθη διά τόν αντίπαλον του ο λαός. Η Γαλλία, εν ή πότῳν ο άγών διε- ήχθη, μικροῦ δέν κατεστρέφετο πρὶν ή οριστική μεταβολή πολιτείας, βορρῶς δέ και μετά τούσας συμφροδῶς μεταβαλόντα αὐτό, κυροῖ μάλλον ή αναίρεσι εκ τῷ έναντίου τάς σκέψεις μου.

Ποία δόναμις ενόχους και εκκατάσσει την βασιλείαν, άφού πρότερον κατεδίκασε και αυτήν

ΜΑΓΙΑΤΙΚΟ

Ένα φίλι μούχες ταμένο
και σου το ζήταγα ουχρά,
με τ' άγέλαμι διαραμένο,
με διαραμένη την καρδιά...

Τόν... Μᾶν, μούχες, θα σὺ δώσω!
...Μᾶ έπταξες μακρὰ πολύ.
Κι' όμως περίμενα ως τόσο
νάβῃ νά πάρω το φίλι!...

Και τώρα ποῦθες, λές με γέλιο:
Τόν... Μᾶν... ο Μᾶνς όταν θά 'σθῇ...
Ο δόλος! αίστημα με άπέλεια
πῶς τέτοιος Μᾶνς θά βροθῇ!...

Ναύπακτος Γ. Αθάνας

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΖΥΘΟΥ

Ο θεόφραστος και ο Διδώροσ ο Σικελώτης άφηγούνται, ότι οι Αιγύπτιοι παρσκαζόν οινον εκ κοιλῆς, εις τα Ιερογλυφικά δέ τών Αιγυπτιακών ο- βελίσκων γίνεται λόγος περί του ζυθου. Άλλά και εις τά μνημεία της Νινευῆ και της Βαβυλώνας, μνημεία άριθμούντα βίον 40 αιώνων, αναφέρεται ο ζυθος. Ο Ξενοφών, άκμάσας περί τά 400 π. Χ. έμλει έπίσης περί του ζυθου. Ο Καίσαρ και ο Τάκιτος γράφουν ότι οι Γερμανίαι, μὴ έχοντες οινον, παρσκαζόν ειδος ποτοῦ εκ κριθῆς. Η ιστορία διετῆρεν μάστιγα τά διάφορα παρά τοις δια- φέροις λαοῖς άνόματα του ζυθου. Η να μαρτυρῇ του ζυθου έμφανίζεται από τῶν έτους 768 π. Χ. και από της εποχῆς εκείνης οὔτος διεβλήθη. Από τῶν 1070 δέ ζυθος του Μακλεμβούργου είνε άνεκατός και συναγινώσκται πρὸς αὐτόν δέ της Βαυαρίας, όπου από τῶν 850 π. Χ. είνε εν κοινή χρήσει.

Αθηναι Αίθερια Έλληνοπούλα

και την ψευδή πίσιν έφ' ής έστηρίζετο; Αι Βου- λαί. Αι βουλαί είνε ο άρογονομίας της βασι- λείας λίθος, έπειδή δέ αντιπροσωπεύουν τόν λαόν, έπὶ τούτων άντα αὐτῇ ή προτοβουλία τών άπορά- σων τών.

Διά τών βουλήν ο άναγονομίας δύο φύσει πολεμίων άρχων εκλείπει ή απαιμνήνεται, οὐχ εν τῇ ζητήσει, άλλὰ δι' άνογῆς κερδοφόρος ή δουλοπρεπούς της έτέρας, του άρχοντος παρόντος εν τῷ άγῶνι και παραλύνοντος το αντίπαλον ή γοητευόντος το άνθρώπου. Όν τρόπον εκλέγεται ο βουλευτής παρά του λαού δέν είνε βεβαίως ο σηματοφόρος τών ιδεών αὐτοῦ· πολλοῦ γα και δι' τού λαοῦ αἱ σκέψεις εἰσι άνπλα και άσυνα- γώγητοι, πολυσχίδες δέ και περίπλοκοι το πολ- ιτεῖμα. Πάντα εν τούτῳ εἰσι σχήματα, τύποι και συνθήκαι, πάντα εξορτίζονται εκ του ήθικου τῶν προσώπων χαρακτήρος: βασιλεία, βουλή, νόμοι κλπ. Βαθμῶδιν κατά τά κρατούντα δημοσία ήθη σχηματίζεται σταθερά αντίληψις, το άτομον επε- δοραμεν ήδη την πολιτείαν, προϊόν της ψήφου του. Σόλλογοι, συστάσεις, εταίρειαι πολυώνυμοι ήπειροχρονται την διοίκησιν και την δικαιοσύνην, ή εις οια τών νόμων, το όλον συμφέρει, νομο- θετούνται φαῦλοι νόμοι και παρὰ τούς καλούς τάσσονται φαῦλοι φίλακες, άναπαρθένος δια- φέρονται την δημοσίαν ήθικήν και συνεφελκό- μενοι, ως είπειν, εις το κοινόν βάραθρον. Τά δεινά ταῦτα, εάν το πολίτευμα ήν άπλοῦν και όμογενές, ή ούδόλως θά επέδρων ή θά επέδρων άκινδυνός, ούδένης διασπῶντο, άνωθεν τά πράγ- ματα.

Ός ή πορφύρα δέν αναδεικνύει βασιλέα, οὔτω και ή κάλην αντιπροσώπων. Οι άνθρωποι τάσ- σονται εν τῇ πολιτείᾳ ως πεσοοι και το αποτέλεσμα εξαριζται εκ της θέσεως αὐτῶν. Ρίσι πάν- τες εις την θέσιν τῶν; Τις έταξεν αὐτούς; Τύχη τυφλή, ανάγκη, κακία, πάθη ανθρώπινα, ή ή πολιτεία κατεδικάσθη να θεαται, εὐδαίμων δέ ή θεραπεύουσα τά τῶν ολιγοτέρων. Η ή θέσις μεταβάλλει το έξόν εις πεσοόν ή ο νόμος τόν άνθρωπον, σκεπτόν τις κινεῖ τοις πεσοῖς ἐπὶ του κυβερνήματος και κατά τινα νόμον άνοήτον. Πάντα εἰσιν ήμφιβόλα και ο τρόπος και τά προ- σόντα τά άναδεικνύοντα τόν βουλευτήν. Το άξιωμα θερά οὔτε στάδιον, έπειδή δέ εν δευτέρῳ μοίρᾳ θεραπείας και τάς ανάγκας τῶν εκλογέων, είνε και στάδιον τούτων, και ή πολιτεία άληθῆς συμμορία, έρίζουσα μόνον περί διανομῆς λαφύ- ρων. Εν τῇ βουλῇ αἱ δύο έξουσίαι ύπεστέρονται άλλήλων τά δικαιοώματα, ο μὲν βουλευτής Ισχύει εν τῇ επαρχίᾳ του φέρον, ο δέ βασιλεύς μονοκρατεῖ.

(Η συνέχεια εις το προσεχές) Πάριος



ΗΡΩ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΣ

15

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ.

Η νεαρή ήγεμονοπάσις της Σπυρῆς Ηρώ κατεδικάσθη υπό του ήγεμονίδου της. Αβρόν Λεάνδρου—όστις δέν την έγνώριζε—να γίνη ίερα της Αφροδίτης και να μείνη ίσοβίως άγαμος και παρθένος. Η Ηρώ έκλήσθη εις τόν έν Σπυρῆ τῶν της θεᾶς, όπου ίερείς ήτο ο ήγας Εὐβουλος. Την ήμερίδα ήκολούθησεν ή θεραπειὰ της Σαν- θῆ. Εἰς μίαν πανήγυριν της Αφροδίτης συνηνήθησεν ο Λεάνδρος και ή Ηρώ και ήπατήθησαν, χωρίς να γνωρίζονται. Όταν δέ έμαθεν ο εις το όνομα του ήλιου, ήτο πλέον άσάφ, διότι ήσαν τραυματισμένοι άπᾶς υπό τῶν θεοῶν. Ο Εὐβουλος, αντίληφθεῖς τῶν ήρωα της Ιερείας και θέλων να τήνωσθ, συνεν- νοῖται μετά της Σανθῆς να τῷ μεταδῶν τάς σκέ- πτης της κυρίας της και της έπαρταί να έξέλθῃ εκ του ποῦ, διά να μεταβῇ εις συνάντησιν του Λε- άνδρου, και προσπαθήσῃ να ψυχράσῃ την αγά- πην του. Η θεραπειὰ όμως άνακοινώνει τούτο εις την Ηρώ και γίνεται οήμαγός της. Καθ' ήν ώραν δέ πρόκειται να απέλθῃ εις Αβρόν, μεταβαίνει να την άναγκασθῇ και λαβῇ τάς τελευταίας όδηγίας της.

(Η συνέχεια)

Ο Ιερῆς άπεμακρύνθη και ή Σανθῇ επέστρεψε πληρῶν της κυρίας της. — Λοιπόν, της είπες, ήκουσε; Φεύγω έντός ο- λίγου. Θα πάγω εις την Αβρόν. Εἰπέ μου τώρα, τί θέλεις να κάμω εκεί; — Θα υπάγῃς εις την Αβρόν; εἰς τῆς πόλιν; Ηρώ, ως εἶν δέν έπίσταται ακόμη εις ό,τι ήκουεν. Αλλά, σὺ γνωρίζεις την δίψαν της ψυχῆς μου. Νομίζεις τί ζητῶ να μάθω εγώ και τί ποθεῖ να μάθῃ εκείνος. Ο αν τόν έλεπε μίαν στιγμήν!

— Εἰνε το ίδιο, κυρία μου. Σὺ δὺσχομαι, ότι θά έρσασθ καλότερα εγώ, παρὰ εἶν τόν έβλεπας σὺ ή έλα.

— Πῶς τοῦ, δέν πάσχω δι' αὐτόν, ἀφ' ής στιγ- μῆς τόν είδα, ότι όλον μου τῶ μίσος μετατρέπη εις μίαν αγάπην φλογερᾶν και άνυπόφορον, ότι πα- ρέχονται αἱ νύκτες μου με την άνάμνησιν του και αἱ ήμέραι μου με την έλπίδα, μίαν έλπίδα μόνην, να εἶν εις το πέλαγος αὐτό ένα λευκόν Ιστιον και να γνωρίζῃ εις τίς γαρυκίνον πλοῖον, το όποιον ολισθαίνει ἐπὶ τῶν κυμάτων, θα εύρίσκειται αὐτός. Πάντοτε έλπίσω να τόν εἶω μετά τῶν θα- λασσονορῶντων, να εἶω τήν ώραίαν κεφαλῇν του, να εἶω το μακρόν του, και μακρόθεν να μαντεύσω τόν βλεμμα του το άληγομνόντων. Ο Σανθῇ μου, ο καλή μου, δέν έγνώρισε τόν βλεμμα του, θά να γνωρίζῃς και τόν πόνον μου.

— Άλλ' αν εκείνος δέν σέ αγαπᾷ; — Μὴ το πιστεύς, φίλη μου. Απὸ την ήμέραν έκείνην πῶς τόν έγνώρισα υπό τῶς σκιάς τῶν πλα- τάνων, παρὰ την κρήνην του ναοῦ, εἰς κατεστῶδη θέσιν εις τά στήθη μου μίαν περίεργον φωνή, ή οποία άδικαίως μου φωνάζει: «Ηρώ, μὲν εἶσα και αν λέγων οί άνθρωποι, δέ Λεάνδρος σέ αγαπᾷ». Το πιστεύεις αὐτό; Ακούω άδικαίως την φωνήν αὐτήν και εἶν ή μόνη παρηγορία της ζωῆς μου, διότι, αν έπαυα μίαν στιγμήν να το πιστεύω, αν έπαυα να πιστεύω δι' μ' αγαπᾷ, θά έπαυα ζωῆς και να εἶ.

— Αὐτήν ποῦ δέσποινα, πῶς σέ λυποῖμαι! Η Ηρώ έπᾶν, ως τραυματισμένη εις την άξιο- ημίαν της.

— Δέν βέλο ολκτον, μὴ με λυπεῖται, διότι ο Λεάνδρος με αγαπᾷ. Ισοῦ μετ' όλίγον θά ήται εις την Αβρόν και θά τῷ μάθῃ. Θά το άκούσῃς αὐτό τά χαίλῃ του... Ο Σανθῇ! Θά τά ίδῃς και θά πιστεύῃς και σὺ το φίλημά του. Ο θά φιλήζονος, τί μάλῃ γαῖς εκείνη!

— Δὲ πρός αὐτό ήούχας, κυρία μου. Έχε ά- πλοῦστον ήμισυτοῖνν εις εἶς.

— Έγώ ήμισυτοῖνν εις εκείνον και τούτο μου άρεα. Εἶμαι βέβαια ότι μ' αγαπᾷ και δέν θά δια- παύσῃ οὔτε εν του φίλημά δι' άλλην γυναίκα, και ή έμῃ.

— Τι πεποιθῆσις! Νομίζεις κανείς, ότι τούτα- χιστον τόν βλέπεις καθ' έκάστην.

— Τόν βλέπω εἶν με τούς οφθαλμούς, άλλὰ με την αγάπην μου, με νέους οφθαλμούς, οι όποιοι τώρα μόνον ήνοιχθησαν εις τῶν ώραῶν φῶς, μόνον ἀφ' οὔτου τόν έγνώρισα και τόν ήγάγησα.

— Φεύγω, κυρία μου. Όσα και αν μου είπης, θά ήνε πάντοτε τά ίδια. Θά ήνε όμως της αγάπης σου εις διαφόρους τόνους.

— Το μόνον ποῦ σὺ παραγγέλλω εἶνε τούτο, ότι θέλω να τόν εἶω, εἶσω και μακρόθεν. Αἰσθάνομαι, ότι δέν θά δυνηθῶ να συγκρατήσω την ζωήν μου, αν παρέλθουν ακόμη ήμέραι και δέν φωτίσῃ ή μορφή του το σκότος της ψυχῆς μου. — Φεύγω. Υγίαινε, κυρία μου, και έλπιζε εις την ιδικήν μου μεσοδιάστην.

Ο Ιερῆς έπερίμεναν έξω την θεραπεινίδα. — Τι σὺ εἶπες; την ήρώτησε — Ότι τόν αγαπᾷ. — Αὐτό το γνωρίζω. — Τίποτε περισσότερο. Μου είπες πολλὰς φρά- σεις με μίαν μόνον έννοιαν: ότι τόν αγαπᾷ. — Και τί θά είπης τώρα σὺ εις τόν ήγεμόνα της Αβρόν;

— Περιμένω τάς ιδικάς σου οδηγίας. — Ακούσε λοιπόν και πρόσχε καλά να εκτελέ- σῃς άκριβῶς τάς παραγγέλιας μου. Θά μεταβῇς εις Αβρόν, ως έκείνη του μεγάλου Διός, και θά ζητήσῃς να θυσιάσῃς πρό του βωμοῦ του. Κατόπιν θά ζητήσῃς μίαν άκράσιον από τόν Βασιλέα. Θά τῷ είπης ότι: Ηρώ ήγάπησεν ένα νέον εἶς Αβρόν δύνανται Προκλήν, δέ όποιος διέρχεται σ'αὐτά, πλοιοδρομῶν, κάτῳι του πύργου της. Καί θά τόν παρακαλέσῃς να συνείσῃ τόν άφρονά τούτον νεα- νίαν, δέ όποιος παρῇται μίαν παρθένον και Ιεράτην της Αφροδίτης εἰς ολισθημάτα άμικτωλά.

— Και ή Προκλήν αὐτός; — Εἶνε πρόσωπον πραγματικόν και φίλος του Λεάνδρου.

— Και αν ο βασιλεύς τόν προσκαλέσῃ εἰς τῶν μου και τόν έρωτήσῃ περί αὐτοῦ;

— Σὺ εἶνε άδιάφορον. Σὺ θά έμίστην. — Άλλ' αν ο Προκλήν μ' έρωτήσῃ, αν τόν εἶω ποτὲ διερχόμενον εις το πέλαγος, κάτῳι του πύργου;

— Θά άπαντήσῃς; ότι δέν γνωρίζεις τίποτε και ότι εκτελείς ιδικήν μου έντολήν. Ανάθεμα εις εἶς όλον τῶ βῆρος.

— Και αν εκείνος διαμαρτυρήσῃ; — Μὴ σ' ενδιαφέρῃ. Κάτι μόνον εἶν, εγώ σὺ παραγγέλλω. Σὺ θά δηλογῇς ότι δέν γνωρίζεις περισσότερο, και μόλις τελειώσῃς την άποστολήν σου, θά σπεύσῃς να άναχωρήσῃς.

— Πρέπει να μαρτυρήσῃς τῷ όνόμα μου και την θέσιν μου;

— Βεβαίως θά είπης την αλήθειαν. — Μετῃς ήυχος, γέρον, εἰσέβη ή Σανθῇ καθ' ε- αυτήν, θά είπω μόνον την αλήθειαν.

Ητο πρωτῇ ακόμη, όταν ή Σανθῇ εἰσέβη, του ναοῦ και μετέβη εις την παραλίαν, διά να πέσῃ βροχή το έξόν. Δέν έφεραν ένδύματα Ιερείας, άλλὰ κλαδόν μόνον Ικετήριον, ως έφερον οί προσκυνῶνται τῶν να- ων, οί θέλοντες να επικαλεσθῶν θεοῦ τινας την συνδρομήν και να θυσιάσουν πρὸς αὐτόν. Μαρ' όλίγον ή Ηρώ είδεν από του παραθύρου τῶν ύψηλῶν της πύργου μίαν λέμδον άνοιγμένην πρὸς την Αβρόν.

Η καρδιά της άσκήρτησεν από χαράν και με μετρίαν κάποιαν άνακταλόντης εὐτυχίας παρηγο- λούθησεν την λέμδον, μέχρις οὔ έξηφανίσθη αὐτή όπισθεν τῶν βράχων, τῶν περιελασσόντων τόν λιμένα της Αβρόν.

— Θεοί, εἰπε την στιγμήν εκείνην, λυπηθῆτε με!

Οι όλιγοι διαβάται, οι εδρισκέμενοι κατά τάς πρωινὰς έκαίνας ώρας εις την παραλίαν της Α- βρόν, οὔδέποτε βέβαια ήδύναντο να φαντασθῶν έποικον άποστολήν είχεν ή άγνωστος πεπλόφορος, ή οποία απέδιδεσθ εις την πόλιν των.

Τήν παρηκολούθησαν μόνον με βλέμματα περι- εργα και όταν έκείνη τούς ήρώτησε πῶθεν θά με- ταβῇ εις τόν ναόν του Διός, της έδωκαν την πλη- ροφορίαν, εἶν συγχρόνως έλεγαν πρὸς άλλήλους: — Ηλθε να θυσιάσῃ εις τόν Δία.

Με την εἰρήνησιν αὐτῇ ήούχασαν, μὴ φανταζό- μενοι ότι ή άγνωστος έκείνη θά εἴνιτο πρόσωπον μεγάλῃς τραγῳδίας, ήτις θά συνεκίει και αὐτούς. Η Σανθῇ επροχώρησε τόν δρόμον της, κατευθυ- νομένη εις τόν ναόν.

Αφήκαμεν τόν Λεάνδρον ἀφ' ής ήμέρας έλαβε εις χείρας το σκήπτρον του βασιλέως. Τόν αφήκαμεν ίδίως καθ' ήν στιγμήν έδωκε δη- μοσίᾳ, ενώπιον όλων τῶν άρχόντων και του λαοῦ της Αβρόν, την ύπόσχασιν ότι θά μισῇ την άχθρᾶν της πατρίδος του Ηρώ.

Από της στιγμῆς εκείνης, ο Λεάνδρος ήτο πλέον δυστυχῆς. Η μόνη του παρηγορία ήτο ή συναναστροφή με τόν Προκλήν, και κάποτε εις μεσονύκτιος παρῇ- τος ανά την παραλίαν, διά να βλέπῃ μακράν, εις τῶ βῆθος του σκοτεινοῦ έρίζοντος, τόν σκοτεινό- τερον πύργον, όπως περιέκλειε την Ηρώ και την αγάπην του.

Ο φίλος του εἶχε ἀναλάβῃ οχληρόν καθήκον: να τόν κάμῃ να λησμονῇ τά παρελθόντα, να ἀπελπίσῃ από τῶ μέλλον και να ἀποσπῇ εις τόν θρόνον και την χώραν του.

Τῶ εἶχε διαρκῶς Ιστορίας έρωτευμένων, οι όποιοι κατεστρέφονταν εἰς αἰτίες της αγάπης, και του προέγραφε τόν κίνδυνον, τόν όποιον και αὐτός ο ίδιος διέτρεχεν, εἶν δέν άπεφαινε να σωφρονισθῇ.

Ο Λεάνδρος τά ήκουεν όλα και δέν άπῆντα τί- ποτε.

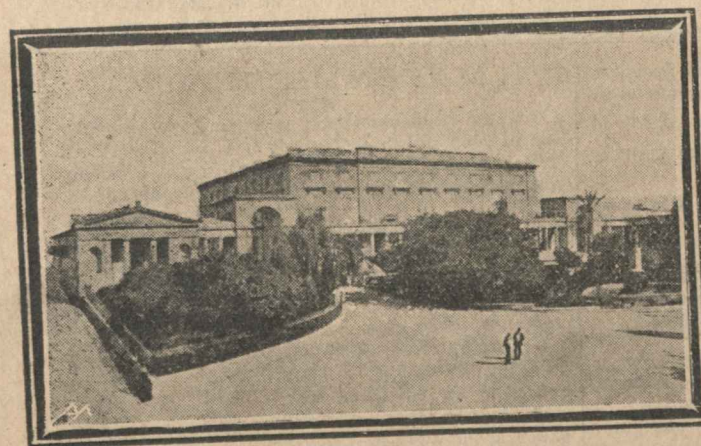
Τούτο άσπῆται ότι οί λόγοι του φίλου του δέν έπηρεάζαν τῶ πάθος του. Τῶτα ο Προκλήν κατέφυγεν εις άλλο μέσον: να τόν πείσῃ ότι δέν ήτο δυνατόν ν' αγαπηθῇ από την κόρην. Μεταερίετο δέ ταῦτα άσφαλῇ ἐπὶ χειρῶν, ώστε βαθμῶδιν κατέφθερε να χύσῃ εις την καρδίαν του Λεάνδρου τόν διαταγόν. Τούτο συνέβαινε εις τῶν τῶν βροσκήν περισσότερο. Διό- τι εἶν δὺν έπίσταται ότι κα



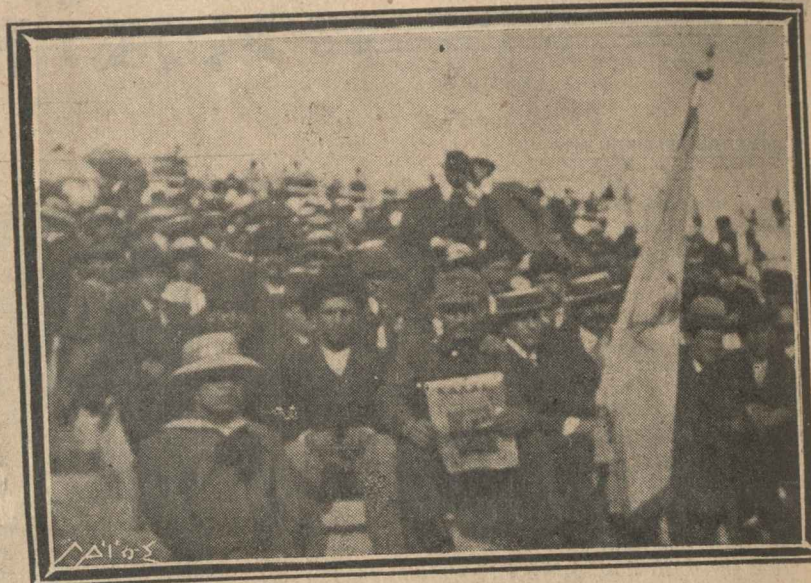
Ο ΚΟΜΗΤΗΣ ΤΟΥ ΧΑΛΛΕΥ· δότις φαίνεται την 2αν μετά το μεσονύκτιον ώσον
πρό-Αγατολός, παρὰ τὴν Ἀφροίτην. (Ἰδε σχετικὸν ἀρθρον εἰς δὴν σελίδα)



Ὁ Βασιλεὺς **ΕΔΟΥΑΡΔΟΣ**, ἐπιβαίνων τοῦ εὐνούμενου του ἵππου.



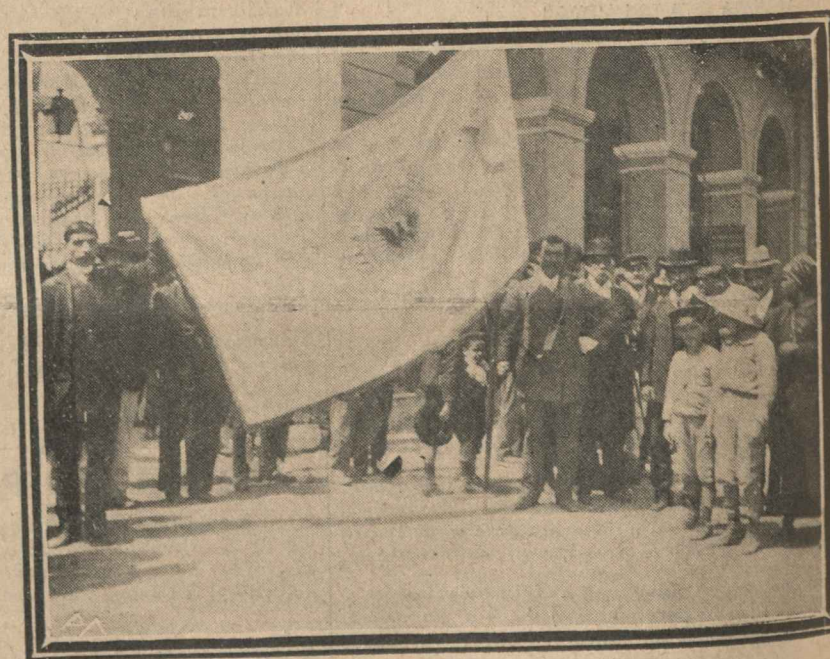
ΚΕΡΚΥΡΑ.—Τὰ Βασιλικά Ἀνάκτορα, ὅπου τώρα παραμένει ἡ Βασ. Οἰκογένεια.
(Ἀποστ. ὁ κ. Μενέλ. Χ. Τσότησους, ἐξ Ἀρτης.)



ΑΘΗΝΑΙ·—Οἱ ἀθληταὶ τοῦ «Πανελληνίου Γυμναστικοῦ Συλλόγου», οἱ νικήσαντες
εἰς τοὺς Πανελληνίους ἀγῶνας. (Φωτογρ. «Ἑλλάδος».)



ΑΘΗΝΑΙ·—Ἡ κατὰ τοὺς Πανελληνίους ἀγῶνας νικήτρια ὁμάς τοῦ «Ἐθνικοῦ
Γυμν. Συλλόγου» εἰς τὸν δρόμον ἀνεμάλου ἐδάφους 12 χιλιομέτρων.
(Φωτογρ. τοῦ κ. Νάσου Μαΐχου, ἐξ Ἀθηνῶν.)



ΠΟΡΤ-ΣΑΔ (Λιγύπτου).—Τὸ λάβαρον, ὅπερ ἔφερον οἱ Σύλλογοι τῶν ἐργατῶν ὁ
«Φοινὴ» κατὰ τὸν ἐορτασμόν τῆς 25ης Μαρτίου.
(Ἀποστ. ὁ κ. Νικ. Ραβάνης, ἐκ Πορτ-Σαδ.)



ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α'
Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων



ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΣ Β'
Αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας



ΒΙΚΤΟΡ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Γ'
Βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας



ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ Η'
Βασιλεὺς τῆς Πρωσίας



ΧΑΚΩΝ Ζ'
Βασιλεὺς τῆς Νορβηγίας



ΓΟΥΣΤΑΒΟΣ Ε'
Βασιλεὺς τῆς Σουηδίας



ΑΛΒΕΡΤΟΣ
Βασιλεὺς τοῦ Βελγίου



ΑΛΦΟΝΣΟΣ ΙΓ'
Βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας



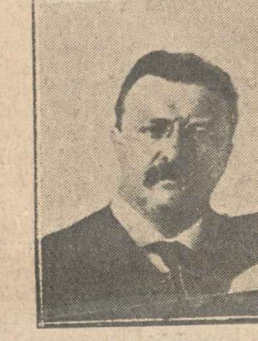
ΜΑΝΟΥΕΛ Β'
Βασιλεὺς τῆς Πορτογαλίας



ΠΕΤΡΟΣ Α'
Βασιλεὺς τῆς Σερβίας



ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ-ΦΕΡΔΙΝΑΝΔΟΣ
Διάδοχος τῆς Αὐστρίας



ΡΟΥΖΒΕΛΤ
Τέως Πρόεδρος τῶν Η.Ν. Πολιτειῶν



ΦΕΡΔΙΝΑΝΔΟΣ
Διάδοχος τῆς Ρουμανίας



ΓΙΟΥΣΟΥΦ ΙΤΣΕΛΑΙΝ
Διάδοχος τῆς Τουρκίας



ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ
Διάδοχος τῆς Σερβίας



ΔΑΝΗΛΟΣ
Διάδοχος τοῦ Μαυροβουνίου



ΚΥΠΡΟΣ.—ΑΠΟΨΙΣ ΛΕΜΗΣΣΟΥ
(Ἀποστολ. ὁ κ. Χαράλαμπος Στυλιανίδης, ἐκ Κατάρφ-Σουδάν).

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΕΦΕΒΩΝ ΘΑΛΑΜΟΦΥΛΑΞ

— Τρίτο νούμερο !

Ἀνεφάνισεν ὁ Λοχαγὸς τῆς ὑπηρεσίας, ἀποτεινόμενος πρὸς ἐμὲ, μίαν ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας ποῦ εἰσῆλθα εἰς τὴν Σχολὴν τῶν Ἐφεβίων.

Μὰς εἶπε βάλεῖς εἰς μίαν γραμμὴν ὅλους τοὺς θαλαμοφύλακας καὶ μὰς ὅρισε τὰ ἐνούμια.

Τρίτο νούμερο. Διαβάζει ἔμπροσθεν τῶν σκευῶν 2 τὴν νύκτα νὰ φυλάξῃ, ἐνθὺς καὶ ἕνας μὰς θὰ ἤθελε νὰ μὴ ἐξημερώσῃ ποτὲ, διὰ νὰ ἀναπαύσῃ τὸ κορμὶ τοῦ τοῦ κουρασμένου ἀπὸ τὰ γυμνάσια καὶ τὸ κεφάλαιον τοῦ, ποῦ τῶκαυ ζυγαίει τὰ στρατιωτικὰ μαθήματα.

Καὶ τί νύκτα ἦταν ἐκεῖνη !

Ὁ βορρᾶς ὄρθον, ἀδρυχάτο καὶ μίαν μεγάλην ἀπειλὴν μὰς ἤρχετο ἀπὸ τὰ μαυροῦσιν σύννεφα, ποῦ εἶχαν συνασπισθῇ ἐκεῖ ἐπάνω, νομίζεις ἐναντίον μας.

Φωνάζοιτε μὲ πόσον κέφι ἡκούσα τὸν ἀριθμὸν τοῦ λαγοῦ μου.

«Τὶ νὰ γείνῃ ; στρατὸς εἶν' αὐτὸς !» Ἦταν ἡ μόνη φιλοσοφικὴ φράσις, ποῦ τὴν ἐπανέλαβον ἀναμνῶν ὡς παρηγορίαν.

Τὶ γυλὰς ποῦ ἐκοιμήθη, ὅταν ἦλθε τὸ «δευτέρον νούμερο» καὶ μὴ ἔβην !

Τὶ δὲν ὀδύνα, διὰ νὰ μὴ μὲ ἐξημερώσῃ ἐκεῖνη τὴν ὥραν ! Ἀλλὰ χωρεῖ εὐπολῶς καὶ σ' ἐκεῖνον, ποῦ δὲν ἐκαρφώνει τὴν μπαλλίσκῃ μου, ἐφάρσα καὶ τὸ πηλίκιον μου καὶ ἐτρέξα ἔξω εἰς τὸ καθήκον μου.

Ἡ ἀπόφραξις εἶπε τὸ πᾶν. Ἡ ἀλήθεια εἶπε πῶς ἡ γκρίνια τοῦ συναδέλφου μου μ' ἐσπρώξε πρὸ πάντων εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ καθήκοντος.

Μετὰ δέκα λεπτά τῆς ὥρας, ὁ συνάδελφός μου ἀλάμβανε μέρος εἰς τὴν ροχαλιετικὴν συναυλίαν τοῦ δευτέρου θαλάμου, εἰς τὸν ὅποιον ἀνήκει.

Ἐμνενα κατὰ μέρος εἰς τὸν μακρὸν διαβόρον τῶν θαλάμων, τὸν ὅποιον ἐφύτιζε τὸ τριμυλιαστὸν φῶς τοῦ ἀερίφωτος.

Ἐφω ἕνας ἀέρας θαυμάσιος προσπαθεῖ ν' ἀνοίξῃ τὴν πορτοῦλλαν τοῦ διαβόρου, διὰ νὰ φέρῃ καὶ μᾶλλον τὸ χαλάζι, ποῦ ἐπεφτε μὲ ὀρμὴν ἐπάνω στὰ ραγισμένα τείχη.

Ἐκλίσσατο καλὰ μὲ τὸν σὺρτην τὴν πορτοῦλλαν ἐκεῖνην καὶ ἤρχισα νὰ περιπατῶ κατὰ μήκος τοῦ διαβόρου καὶ νὰ τὰ βάζω μὲ τὴν τυχὴν μου, ποῦ δὲν ἄρνευ νὰ χαρᾷ καὶ ἐγὼ λίγη ζέστη, τὴν ὥρα ποῦ καὶ σκυλλὶ ἀκούω, σπριασμένον σὲ καμιά γωνία, ζεσταίνεται καὶ γλυκοκοιμάται. Τὰ ἀρβυλά μου ὅμως ἔκαναν τὸν θόρυβον, ὥστε ἔκρινα καλὸν νὰ παύσω τὸν περιπάτον, διὰ νὰ μὴ ἔξυπνουν οἱ συναδέλφοι.

Ἀκουσμοί εἰς τὴν ἀκρὴν γωνίαν, πλησίον ἐνὸς παραθύρου, ἐξήταξα τὴν θέαν μου, ὅπως θὰ τὴν ἐξήταξα τὴν ὥραν ἐκεῖνην καὶ ὅπως στρατιωτικῆς, ποῦ μέλλει νὰ ζήσῃ κλεισμένος ἐπὶ ὀκτὼ μῆνας μέσα εἰς ἕνα φρούριον.

Ἡ νοσταλγία, ὁ πόθος τοῦ σπιτιοῦ μου, τῶν ἱδίων μου, καὶ οἰκογενειακῆς ἀνέσεως, μετέφεραν ὅλην τὴν λύσαν τοῦ βορρᾶ καὶ τὰ μαύρα σύννεφα τοῦ οὐρανοῦ μέσα εἰς τὴν ψυχὴν μου. Ἐφρατῆζον μὲν ὅτι ὁ στρατιωτικὸς μου βίος θὰ ἦτο ἕνα διαρκὲς μαρτύριον καὶ ὅτι ὀκτὼ μῆνες τῆς θητείας μου θὰ περαινόντο εἰς ἱσοδύναμον ἐν φρουρίῳ φυλάκισιν. Καὶ αἰσθάνθηκα τὸ φεβρόν συναισθήματα τῆς μονώσεως καὶ τῆς ἐγκαταλείψεως.

Ἄλλ' ἐν «καθῆκον, τὸ ὅποιον ἐπέβαλλεν ὁ «Κα» νομίσας τῆς ἐσωτερικῆς ὑπηρεσίας, μ' ἔκανε ν' ἀφίσω προσοριμῶς τὰς σκέψεις μου κατὰ μέρος καὶ νὰ εἰσέλθω εἰς ὅλους τοὺς θαλάμους, διὰ νὰ τοὺς ἐπισκερῶ καὶ ἵδω ἂν ἦσαν σκεπασμένοι οἱ συνάδελφοι.

Δὲν ἐπίστευα ποτὲ, ὅτι τὸ περιστάτικόν αὐτὸ ἔχει μόνον θὰ ἀπελπίσει τὴν νοσταλγίαν μου καὶ θὰ μετέβαλλε τὰς σκέψεις μου, ἀλλὰ καὶ θὰ μὲ ἐνέπνευε μὲ νέαν ἐνθουσιασμόν.

Ὅταν ἐμῆλκα στὸν πρῶτον θάλαμον καὶ διέκρινα ὑπὸ τὸ σκεπρὸν φῶς τοῦ μισοσυνεχισμένου φωταερίου τὰς συμπαθεῖς φουσιονομίας τῶν κοιμημένων συμπαθῶν μου καὶ εἶδα μερικὸν ἐξ αὐτῶν νάχουν ἔξω τοὺς ὀμους ἢ τὰς χεῖρας, τὸν ἠθάνοντες εἰς τὴν ψυχὴν μου ἕνα βαθὺ αἰσθημα ἀγάπης πρὸς αὐτοὺς, ποῦ δὲν παρήγγασαν ἀπὸ τὸ μητρικὸν φίλτρον.

Δὲν ἐπίστευα ποτὲ, ὅτι τὸ περιστάτικόν αὐτὸ ἔχει μόνον θὰ ἀπελπίσει τὴν νοσταλγίαν μου καὶ θὰ μετέβαλλε τὰς σκέψεις μου, ἀλλὰ καὶ θὰ μὲ ἐνέπνευε μὲ νέαν ἐνθουσιασμόν.

Ὅταν ἐμῆλκα στὸν πρῶτον θάλαμον καὶ διέκρινα ὑπὸ τὸ σκεπρὸν φῶς τοῦ μισοσυνεχισμένου φωταερίου τὰς συμπαθεῖς φουσιονομίας τῶν κοιμημένων συμπαθῶν μου καὶ εἶδα μερικὸν ἐξ αὐτῶν νάχουν ἔξω τοὺς ὀμους ἢ τὰς χεῖρας, τὸν ἠθάνοντες εἰς τὴν ψυχὴν μου ἕνα βαθὺ αἰσθημα ἀγάπης πρὸς αὐτοὺς, ποῦ δὲν παρήγγασαν ἀπὸ τὸ μητρικὸν φίλτρον.

Δὲν ἐπίστευα ποτὲ, ὅτι τὸ περιστάτικόν αὐτὸ ἔχει μόνον θὰ ἀπελπίσει τὴν νοσταλγίαν μου καὶ θὰ μετέβαλλε τὰς σκέψεις μου, ἀλλὰ καὶ θὰ μὲ ἐνέπνευε μὲ νέαν ἐνθουσιασμόν.

Ὅταν ἐμῆλκα στὸν πρῶτον θάλαμον καὶ διέκρινα ὑπὸ τὸ σκεπρὸν φῶς τοῦ μισοσυνεχισμένου φωταερίου τὰς συμπαθεῖς φουσιονομίας τῶν κοιμημένων συμπαθῶν μου καὶ εἶδα μερικὸν ἐξ αὐτῶν νάχουν ἔξω τοὺς ὀμους ἢ τὰς χεῖρας, τὸν ἠθάνοντες εἰς τὴν ψυχὴν μου ἕνα βαθὺ αἰσθημα ἀγάπης πρὸς αὐτοὺς, ποῦ δὲν παρήγγασαν ἀπὸ τὸ μητρικὸν φίλτρον.

Δὲν ἐπίστευα ποτὲ, ὅτι τὸ περιστάτικόν αὐτὸ ἔχει μόνον θὰ ἀπελπίσει τὴν νοσταλγίαν μου καὶ θὰ μετέβαλλε τὰς σκέψεις μου, ἀλλὰ καὶ θὰ μὲ ἐνέπνευε μὲ νέαν ἐνθουσιασμόν.

Ὅταν ἐμῆλκα στὸν πρῶτον θάλαμον καὶ διέκρινα ὑπὸ τὸ σκεπρὸν φῶς τοῦ μισοσυνεχισμένου φωταερίου τὰς συμπαθεῖς φουσιονομίας τῶν κοιμημένων συμπαθῶν μου καὶ εἶδα μερικὸν ἐξ αὐτῶν νάχουν ἔξω τοὺς ὀμους ἢ τὰς χεῖρας, τὸν ἠθάνοντες εἰς τὴν ψυχὴν μου ἕνα βαθὺ αἰσθημα ἀγάπης πρὸς αὐτοὺς, ποῦ δὲν παρήγγασαν ἀπὸ τὸ μητρικὸν φίλτρον.

Ὅχι μόνον ἐξέλασα τὸν ὕπνον μου, διὰ τὸν ὅποιον παρεπονόμην, ἀλλ' ἔμεινα ἐνθουσιασμένος μὲ τὴν νέαν μου ὑπηρεσίαν.

Ἐκείνην τὴν στιγμὴν δὲν ἤμουν ἀπλῶς συνάδελφος τῶν κοιμημένων. Ἦσαν δὲ αὐτοὺς μητέρα. Μὰ ὅσον προσοχὴν καὶ ἐνδοφάρμον πηγαίνει ἡ μητέρα νὰ σκεπάζῃ τὸ παιδί της, μὲ τὸ ἴδιον ἐνδοφάρμον ἐπὶ τῆς αἰσθητικῆς καὶ ἐγὼ νὰ τοὺς σκεπάζω, προσέχων νὰ μὴ ἔσπινω κανένα.

Μητέρας, ποῦ καὶ στὸν ὕπνον σας βλέπετε τὰ πατρίδια σας μὲ λαχτάρα καὶ μὲ φόβον πάντοτε μὴ πάθουν τὸ παραμικρόν, διότι νομίζετε ὅτι μὴ φορὰ ποῦ λαίπουν ἀπὸ κοντὰ σας, δὲν θὰ σκεφθῇ κανένας ἄλλος διὰ τὴν ὑγείαν τῶν ἡδὲ τὸ παραπόνον των, κοιμηθῆτε ἡσυχα καὶ βεβαιωθῆτε, ὅτι ὁ στρατὸς ἔχει τὰς μητέρας του, καὶ εἰς τὰ πρόσωπα τῶν ἀνωτέρων, ἀλλὰ πρὸ πάντων εἰς τὰ πρόσωπα τῶν συναδέλφων.

Ἡ ἐμοῦ τῆς τῶν ταλαιπωριῶν, τῶν παραπόνων, τῶν κινδύνων, τῶν στερησεων, τῶν νοσταλγιῶν, ἀδελφώνων ὅλους τοὺς στρατιώτας καὶ μεταβάλλει τὸν στρατὸν εἰς μίαν μεγάλην οἰκογενεῖαν, ὅπου ἕκαστος εἶνε ὁ φίλος ὁ παρρηγιός, ὁ σύμπροσθεν ὁ ἀφωτισμένος, ὁ προστατὴς ὁ σύμβουλος τοῦ ἑλλου.

Οἱ νέοι σχετίζονται καὶ ἀδελφοποιούνται τὸσον, ὥστε ἡ στρατιωτικὴ τὴν θητεία νὰ μὴν εἴη αὐτὸς ὡς μία τῶν ὁρακοτέων ἀναιμνῶσεων εἰς τὸν μετέπειτα βίον των. Ἀδὲ ὁμολογῶν τοὺς ἀδελφιστὸν ἑλλοι, ὅσοι ἐπέρχον ἀπὸ τὸ «εὐχάριον» τοῦ Στρατοῦ.

Δὲν θὰ ἐξάσω ποτὲ ἐγὼ τὴν νύκτα ἐκεῖνην ποῦ ὑπῆστον μίαν μεγάλην καὶ ἀπτόστον μεταβολὴν τοῦ ἐγὼ μου ! Ἀπὸ ἐγώ εἶπα — διότι ἡ νοσταλγία καὶ ἡ προσήλωσις εἰς τὰς παροδικὰς καὶ ἐφημέριους ταλαιπωρίας τῆς ζωῆς εἶνε ἐξαιρετικῶς — ἔγιναν ἀλτρουιστικῆς.

Καὶ ἕνας ποῦ τὸν ἐκπαύει, ἄρνευ, ἀπὸ τὴν βαθὺν τὸν ὕπνον, κάποιον στεναγμὸν ἀνακουφίσεως, ὡς εἶδος εὐχαριστίας.

Μερικοὶ εἶχαν τὴν δύναμιν καὶ μοῦ ἔλεγον :

— Εὐχαριστοῦ, φίλε μου.

Ἐξέλασα καὶ τὸν ὕπνον μου καὶ ὅλας τὰς ἀμυγρὰς σκέψεις μου, αἱ ὅποιαι ἦσαν συνεισέτις τῆς ἀπτόστον ἐκείνης μεταπτώσεως, εἰς τὴν ὅποιαν δὲν εἶχε συνήθειαν ὁ ὁργανισμός μου. Ἐγώ εἶπα καὶ τοὺς τέσσαρας θαλάμους μὲ τὴν αὐτὴν κατανυκτικὴν φροντίδα καὶ ὅταν ἐτελειώσω τὸ ἔργον μου, ἐπέστρεψα εἰς τὸν διαβόρον μὲ μίαν ἀνακούφισιν εἰς τὴν ψυχὴν, ποῦ τὴν διέειχε μόνον ἡ ἐκτέλεσις τοῦ καθήκοντος.

Ὁ καιρὸς εἶχε ἐξωμάνει. Ὁ βορρᾶς ἀπέκαμιν ἀπὸ τὸν ἀγῶνα καὶ τὰ σύννεφα ἐξηγυλῆσαν ἀπὸ τοὺς κρυσταλλίνους μύθρους.

Ὅχι μόνον ἐπαύσα νὰ κρυβῶν, ἀλλὰ καὶ ἀπόησαν νὰ ἐξῶ ἔξω εἰς τὸν ἐξωτερικὸν διαβόρον μὲ τὰ σιδερένια τοῦ κάγκελλα, ποῦ ὄντης ἐπάνω εἰς τὸ φρούριον, διὰ νὰ βροσιθῇ. Τόσον ἀναμνῶν ἦμουν ἐκεῖνην τὴν ὥραν. Ἦτον ἡ θέρμη ποῦ μετέδιδεν εἰς τὸ σῶμά μου ἡ φλόξ τῆς ψυχῆς μου.

Καθὼς εἶχα σκεπαστὸν τὸν γαλῶνα τοῦ μανδύου μου, ἐστήριξα τοὺς ἀγκῶνας ἐπ' αὐτὰ τὰ κάγκελλα καὶ ἔδωκα κάποιον φῶς ἀπὸ πέρα, ποῦ μοῦ εἶχε ἐλκύσει τὴν προσοχὴν. Ἦταν ὁ φανὸς τοῦ ἀπέναντι φρουρίου, ὅπου στρατιωτικῶς τὸ Σύνταγμα τῆς Κερκύρας.

Ἐστήριξα τὸ βλέμμα εἰς αὐτὸ τὸ φῶς καὶ ἐνόμισα πῶς ἐμοῦ εἶχε μὲ ἀδερφινὸν μίαν νέαν ζωὴν δὲ ἐμὲ, τῆς ζωῆς τοῦ τελευταίου ἀδελφιστοῦ.

Πόσην ὥραν ἔμεινα ἐκεῖ, ἀπορροφημένος ἀπὸ τὴν γλυκύτητα τῆς τῆς ψυχικῆς ἡσυχίας ποῦ μοῦ ἐχάρει τὸ φῶς ἐκεῖνο !

Τὰ ὁρολογία μου ἔλεγε, πῶς εἶχα φυλάξει τρία τέταρτα πέραν τῆς ὁρισεμένης δὲ ἐμὲ ὥρας.

Ἐπέστρεψα εἰς τὸν θάλαμον, ὅπου ἐκοιμήτο ὁ ἀντικαταστάτης μου — τὸ τελευταῖον νούμερο. Τὸν ἐπληρώσα καὶ ὅταν τὸν εἶδα νὰ κοιμάται ὕπνον γαλήνην, ἐνθὺς ἕνα ἐλαφρὸ χαμόγελόν μου ἐπρόδιδε ὅτι ἦτο βυθισμένος εἰς τὰ γλυκύτερα ὄνειρα, ἀπεπείσασα... νὰ μὴ τὸν ἐξυπνίσω.

Ἐπεθεώρησα πάλιν ὅλους τοὺς θαλάμους καὶ ἐπαρμήνευα τὸ πρῶτον ἐγερτήριο σάλπισμα.

Π. Δ. Κ.

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Δὲν εἶνε αὐτὰ ἡ μυροδιά, μὰ γίνεται παρθένα — ἡν ἀνθισμένη νύκτα σου — παρθένα ἡλιεμένη, παρθένα ποῦ πεθαίνει μαζί μ' ἐμένα !

Ἡ χάρις καὶ τοῦ λουλουδιοῦ — σὲ στήθῃ σου τὰ μνησμένα —

ἀέροις ζωῇ καὶ γίνεται μὲ νύμφη ὀνειρεμένη, μὴ νύμφη ποῦ πεθαίνει μαζί μ' ἐμένα !

Καὶ ἡ Νύμφη ἡ Χάρις καὶ ἀνθοῦ καὶ ἡ Μυροδιά ἡ Παρθένα μὰς φέρουν, καὶ τὴν λέν Χαρά, μὴν ἀγνωστὴ, μὴ

μὴ ξένη ποῦ πεθαίνει μαζί μ' ἐμένα !

Ναῦτακτος Γ. ΑΘΑΝΑΣ

Η ΔΙΑΘΗΚΗ ΤΟΥ ΜΕΝΕΛΙΚ

Ἰδοὺ τὸ κείμενον τῆς διαθήκης τοῦ Νεγροῦ τῆς Ἀθροιστικῆς Μενελικ, ὅπως ἐπεσεῖται αὐτὸ ἀπὸ τῶν μνηστικῶν εἰς τὸν κ. Μοντὸν, Γάλλον, τὸν ὅποιον εἶμαρ διὰ τῆς φιλίας του. Ὁ κ. Μοντὸν, ἐκτεφώνας εἰς τὴν Γαλλίαν, ἐδημοσίωσεν τὴν διαθήκην εἰς τὸν «Χρόνον» τῶν Παρισίων.

«Ἀνδρες τῆς χώρας μου, αἰδίοτες, τέκνα μου, φίλοι μου, θὰ ἀνακοινώσω πρὸς ὑμᾶς τὴν σκεπτικὴν, τὴν ὅποιαν μοῦ ἐνέπνευσεν ὁ Κύριος καὶ ἐλπίσω ὅτι θὰ εἰσελθῇ εἰς τὰς καρδίας σας. Ὅταν ἀπέθανεν ὁ Θεόδωρος, ὅλοι ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι ἦσαν μετ' αὐτοῦ, ἤρχισαν νὰ φιλονεικῶν διὰ τὰς ἐπαρχίας, καὶ θέλοντες ν' ἀποδοῖσι κύριον αὐτῶν, κατεστράφησαν ἀναιμνῶς. Μετὰ ταῦτα εἶδτε τοὺς ὑποτέλεις ἀρχόντας τοῦ βασιλέως Ἰωάννου νὰ καταλήγουσιν ὑπὸ τὴν ἐπικράτειαν καὶ νὰ ἐξολοθρευθῶσιν ἀλλήλους. Καὶ τότε, τέκνα μου, φίλοι μου, ἄρετε τὰς ἀντιζηλίας. Κανεῖς ἐξ ὑμῶν ἂς μὴ ἐπιθυμῇ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἑλλου. Ἰδυνήθη μὲν ὁ πῶς τοὺς οὐκ ἐπὶ συγκαταστήσῃ ἐν ὁμονοίᾳ καὶ φιλίᾳ. Σὰς παρακαλῶ θερμῶς νὰ διατηρῆτε τὰ αἰσθηματὰ ταῦτα τῆς ἀγάπης.

Ἔστε ὡς μία καρδιά. Μὴ ἐπιθυμῆτε εἰς ἑλθόντα πάλιν, τὰ ὅποια θὰ οὐκ ὀδηγῶν εἰς πόλεμον κατ' ἀλλήλους. Μὴ θέλησετε νὰ παραδοστέ τὴν χώραν μὲς εἰς τοὺς ξένους. Φυλάξτε ἀπὸ τὸν ἀνεμὸν τῆς διχονοίας, ὁ ὅποιος δύναται νὰ πνεύσῃ εἰς τὰς χώρας μας. Ὀνομάετε ἀλλήλους «ἀδελφούς». Ἐάν σὺς δίδω τὴν συμβουλίαν ταύτην δι' ἐγγράφον, τοῦτο προέχεται ἐκ τοῦ εἶναι, χάριτι θεῷ ἡδυνήθη νὰ βασιλεύσῃ ἀπὸ μακρόν. Ἀλλ' εἶμαι ἀνθρώπος καὶ δὲν δύναμαι νὰ εἶπω πόσον χρόνον θὰ ζήσω ἀκόμη. Καὶ τότε, ἐκείνην εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἐπιθυμῶ νὰ διατηρῆτε τὸν νόον μου καὶ νὰ σῶσθε μετ' αὐτοῦ τὴν Πατρίδα. Τὸν παρακαλῶ εἰς τὰς χεῖρας σας. Δὲν ἐμπιστεύεται τις παρακαλῶν μόνος μὲν, παρὰ μόνον εἰς ἐκείνους, ἐν τῶν ὅποιον εἶμι ἐμπιστοσύνην. Βασίζομαι λοιπὸν ἐπὶ τῆς πίστεως σας. Ὅστις παραβῇ ὅλα δὲν ἐγγραφῇ, ἔστω κατηγορημένος καὶ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν καὶ ἀπὸ τὴν γῆν. Καταρτοῖμαι ὁσαύτως καὶ πάντα, ὅστις δὲν ἤθελε συμμορφωθῇ μὲ τὴν θέλησίν μου.

Τοῦτο εἶνε τὸ ἐπὶ ὁλοκλήρῳ ἐγγραφοῦ, τὸ ὅποιον προήγγιθ' εἰς ἀννυμνῶν τοῦ βασιλοπαίδου Ἰωάννου εἰς ἐπίδοξον διάδοχον.

Κίος (Τουρκίας) ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΓΕΡ. ΒΑΝΑΡΟΥ

ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ

Ι ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Ἀγριεμένη θάλασσα, πῶς μοιάζει τὴν ψυχὴν μου ! Πῶς σπινταδιέται καὶ οὐκ ἀφροῦν ἔσπινται ! Ὅπως αὐτὴ οὐκ ἀφροῦν τὸν φθῶρον τῆς ζωῆς μου... Ἀντιχρηστικὴ θάλασσα, μὴν τυχῇ μὴ ἀγαπᾷς ;

ΙΙ ΣΤΟΥΣ ΒΡΑΧΟΥΣ

Βράχοι ποῦ τόσο οὐκ κινεῖται τὸ κῆρ' ἀγριεμένη, ὡς αἶψα θὰ ἀντίχρῃ καὶ δὲν θὰ ὀργισθῇ ; Σιγῇ ποῦ σπινταδιέται μὲ δάκρυ φλογισμένο, δὲν θ' ἀποκάμειτε καὶ οὐκ αἶν δὲν θὰ παρανθῇ ;

ΘΕΟΓΝΙΣ

ΑΠΟ ΤΑ «ΚΑΡΔΙΟΥΧΤΥΠΑ»

ΠΙΚΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Πρωτομαγιά ! Ὅλοι οἱ γῆροι τρέχουν ὡρᾶ λουλούδια ὀλόχαροι στῆς ἐξοχῆς τῆς ὁμορφῆς νὰ μάσσουν, — καθένας μὲ τὸ ταῖο του — νὰ τοῖν τρελλὰ τραγουδοῦν, νὰ παίζουν, νὰ γελάσουν...

Κ' ἐγὼ μονάχος περπατῶ στὸν κηπὸν μου — ὦϊμένα ! θυμᾶντες τὴν περσινὴ πρωτομαγιά, θά μου, ποῦ πέρασα στὴν ἐσχὴν ὀλόχνη μὲ Σένα, καὶ κλαῖω τὴν δουτυχία μου...

Ἄργος 1910. ΣΠΥΡΟΣ Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ ἔρως βοηθεῖ ἢ βλάπτει τὸ τάλατον τοῦ ποιητοῦ ;

Καίτοι ἀργά, ἀπαντῶ εἰς τὸ ἀνωτέρω φιλολογικὸν ἐρωτήματ' σου, παραθέτον τὴν γνώμην τοῦ φιλοσόφου Πλάτωνος. Ἰδοὺ αὐτὴ :

«Ποιητὴς ὁ Θεὸς σοφός, ὅπως ὥστε καὶ ἄλλον ποιῇται. Πᾶς γοῦν ποιητὴς γίγνεται, κἂν ὁμοῦς ἢ τὸ πρῶν, οὐκ ἂν ἔργω ἀφῆται...»

Σάμος ΕΜΜ. Α. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

ΔΟΥΓΚΕΣΚΛΙΝΟΣ

Ὁ Βερτρᾶνδος Δουγκέσκλινος ἐγεννήθη κατὰ τὸ ἔτος 1814, πλησίον τῆς Ρέννης, τῆς ἀρχαίας πρωτεύουσος τῆς Βρετανίας. Ἦτο ἀρχηγὸς τῆν μορφῇ, εἶχε χαρκατῆρα διανοητικόν, ἀλλ' ἦτο πλήρως ἄσπαστος καὶ τολμήν. Εἰς ἡλικίαν 16 ἔτων μετέβη τῶν ἱπποτικῶν ἀγώνων, τοὺς ὅποιους ἐκάλουν ἱπποπόδων, ἔχον τὸ κρῖνον κεκλιμένον πρὸς τὰ ἑμπρός, διὰ νὰ κρύπτῃ τὴν μορφὴν καὶ μὴ ἀναγνωρίσθῃ, καὶ ἔθεσαν ἐκτὸς μάχης τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον 16 ἱπποτάς, ὅτις ἐπὶ συντηγνισθῶσιν μαζί του. Καὶ ἦν σιγὴν προσπαθεῖ νὰ καταβάλῃ τὸν καὶ τελευταῖον ἀντιπάλον του, ὅπως τοῦ ἤγχερε τὸ κρῖνον διὰ τὸν ἄκρου τοῦ δόρατος καὶ ἀνεγνωρίσθῃ ὡς ὄντων ὁ νεαρὸς Βερτρᾶνδος. Ὁ πατήρ του σπεύδει καὶ τὸν ἀναγκάζει. Μετ' αὐτοῦ ἀνεκρήσαστο νικητὴν : ὁπὸ τὸν ἦχον τῶν σαλιγγῶν.

Ἀπὸ τοιοῦτοτρόπου ἐγένετο γνωστὸς ὁ Δουγκέσκλινος, κατετάχθη εἰς τὸν στρατὸν καὶ ἤρχισεν νὰ μάχεται κατὰ τῶν Ἀγγλῶν, ὅτις τότε εἶχαν καταλάβῃ μὲν μέρος τῆς Γαλλίας. Κατῆλθον σερὰν νικῶν. Ἀντιχρῇ ἡττηθῇ εἰς τινα μάχην καὶ συλλήψεως αἰχμαλώτους, ἐνεκρίσθη εἰς τὴν φυλακὴν. Ὁ πρίγκηψ Νόιτ, υἱὸς τοῦ Βασιλέως τῆς Γαλλίας, ἐπέβη τὴν αὐστηράν φρουρήσιν του, ἵνα μὴ ἐκπεσθῇ. Ἐμνενα εὐτοῖς αἱ πολλὰς μὴνας ἐγκατεργάσαντο. Μίαν ἡμέραν ὁ πρίγκηψ πλησιάζει τὸ κινδύνημα τῆς ἀρκατίας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Α. Βεζ. Δ. Αταλάντη. Τὸν φωτογραφίαν θὰ βραδύνῃ ἡ σειρά. — **Αδρον τοῦ Νότου** Λάριαν. Αὐτὸ πού ζητεῖτε εἶναι ἀδύνατον νὰ γίνῃ. Βύρρηστοι μὲν δι' ἐνδιαφέρον. Μὴ δίδετε προσο- γνὴν εἰς συκοφαντίας. — **Μ. Φιλάν.** Σπάρτην. Τὸ «πεζὺν ποίημα» ἀκατάλληλον ἀτυχῶς. — **Π. Γιανν.** Ἐνταῦθα. Θὰ δημοσιεύσῃ, ἀλλὰ θὰ βρα- δύνῃ ἡ σειρά τῆς. — **Μ. Κόρ.** Καλάμας. Οὐδε- μία μεροληψία ἢ καθυστέρησιν. ἢ εἴνε ἀνευ ἐν- διαφέροντος. Ἀποστέλλετε. — **Ἀνδ. Γιοκ.** καὶ **Β. Πουζ. Δ.** Ἀγρολινίτσαν. Διαγωνισμοὶ δύσ- λυτοι. Ἀποστέλλετε ἄλλον ἀπλούστερον. Καθα- ρογράφητε δὲ τὰς ὑπογραφὰς σας. — **Δόκτορα Ζογίγκ.** Ἐνταῦθα. Ἀποστέλλετε τῇ. Παρακα- λούμεν δὲ νὰ σημειώσετε διὰ τὴν ἀντίδοσιν διὰ τὸ Ἡμερολ. — **Μ. Γ. Μούδ.** Θεσσαλονικὴν. Πα- ρακαλοῦμεν ἀκατάλληλον. — **Σ. Κωνδ. ταντακ.** Ἐνταῦθα. Ἡ Κρ. Ἐπιτροπὴ δὲν εἶπεν ὅτι ὁμοιά- ζει πρὸς ἄλλο, ἀλλ' ὅτι ἡ ἰδέα εἶναι πετρίμην. Ἀσφαλῆστα εἰς τὸ πέδον, προσέχοντες πολὺ εἰς τὴν φράσιν. — **Ε. Ζήν.** Λαμνασίον. Ἐλήφθη. Θὰ δημοσιεύσῃ προσεχῶς. — **Ἀνδ. Τρομπ.** Ἀργο- στίον. Τόσφ μακρὰ ποίηματα δὲν δημοσιεύ- μεν. — **Κ. Λουκ.** Κομ. Wahal. Ἀτυχῶς καὶ πάλ- λιν ἀκατάλληλον. Ἀναμεινόμεν καλλίτερον. — **Ἀνδ. Μιλλέας.** Ληφόριον. Τισὶν ἀνὰ ποίη- ματα δὲν ἐλήφθησαν. — **Β. Παδ.** Τὸ πρῶτον ἀ- κατάλληλον. Διὰ τὸ δεύτερον ἐγράψαν ἤδη πολλὰ οἱ ἐν Σικάγῳ καὶ Φιλαδέλφειᾳ ἀνταποκριταί μας. ἐδημοσιεύθη δὲ καὶ εἰκὼν. Τὰ ἀνέκδοτα δὲ θεω- ρηθῶν. — **Ι. Κουρ.** Ἀμαλιάδα. Εἰκὼν θὰ δη- μοσιεύσῃ. — **Ν. Παρθ.** Ἐνταῦθα. Αἱ εἰκόνες δὲν δημοσιεύονται ὡς ἐπικαιροὶ προσεχῶς. — **Θεοφάν.** Ἐνταῦθα. Αἱ διορθώσεις ἐγένοντο, ὅχι βεβαίως ὑπὸ καθήκοντος τῆς φιλολογίας, ἀλλ' ὑπὸ ποιη- τῶν ἀνεγνωρισμένων ἰκανότητος. Ὁ στίχος οὗτος εἶχεν ἀρχικῶς. Ἐπὶ τοῦ ποιήματος «στὰ πε- τράδια» παραῖσις ἢ Κρ. Ἐπιτροπ. δὲν αἰ καὶ ἂν τὸ πετράδι παρασυρῇ ὑπὸ τοῦ κύματος, δὲν ἐπα- τῇ ὅτι θὰ πύθῃ ὑπὸ τοῦ κύματος, ἐπομένως ἡ φράσις «δὲν ἐξανέστη» παρέλκει. 6) ἡ λέξις «αν- τακώσῃ» ἀποτελεῖ γαντάκιμα τῆς ἰδέας καὶ πα- ραφωσίαν εἰς τὴν ἀπαιτούμενην ποιητικὴν ἁρμό- νειαν. — **Στ. Μούδ.** Κέρκυραν. Τὰ λοιπὰ τῆς Ἀνταποκρ. σας γνωστὰ ἐκ τῶν ἐφημερίδων. — **Γ. Τατιάρ.** Μεσολόγγιον. Εἰκόνες ἐλήφθησαν. Ὁ δημοσιεύων προσεχῶς. Ἡ τὸν 3 κορασίον εἶναι προσωπικῇ. — **Ι. Πατιό.** Χαλκίδα. Ἡ Ἀν- ταποκρ. σας ἦτο προσωπικῇ. — **Π. Δουξ.** Πό- ρον. Ἀνταποκρ. σας ἀπέστειλε τὴν ἐπικαιρότητα τῆς. 10 λεπτ. εἰς τὴν διάθεσιν σας. — **Ἀναστ.** Ἡπειρ. Πάτρας. Τὸ 6' τῆς Ἀνταποκρ. σας ἦτο διαφωτιστικῇ. — **Σ. Ὑφαν.** Θεσσαλονικὴν. Τὸ τε- λεσταῖον τῆς Ἀνταποκρ. σας ἦτο προσωπικόν. — **Κων. Λουκ.** Κομ. Wahal. Ὁ διαγωνισμὸς 9ος, τὸν ὅποιον μὴς ἀπεστέλλετε, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ δημοσιεύσῃ, διότι εἶναι ἀργά. — **Διέφ.** Ἀετ. Ἰθάκη. Ὁ διαγωνισμὸς σας δὲν περιεῖχε γραμ- ματόσημον. — **Ἀλ. Σπανδ.** Ρέθυμιον. Εἰς μίαν ποιήσιν. Δρ. 5. — **Χ. Λέξ.** Κέρκυραν. Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 574 συστήμ. ἐπιστολῆς ἐστάλη, ἀπὸ τότε πού ἐγράφετε, τὸ βραβείον σας. — **Γ. Γεωργ.** Λαοδανέλλια. Ἡμεῖς δὲν ἀποστέλλομεν διέκδοχὴν μολὴς ἔλθῃ. — **Χ. Πανελ.** Σμύρνην. Εἰς τὴν διεύθυνσιν, τὴν ὅποιον μὴς ἐγράφετε, στέλ- λεσθαι τακτικῶς. — **Γ. Φωκ.** Σάμην. Ἐνταῦθα. Δρ. 1. Ἐάν θέλετε καὶ τὸ Ἡμερολόγιον, στεί- λετε δραχ. 2. — **Β. Νούλ.** Λάριαν. Ἐστάλη- σαν. Ὑπάρχει ἡ «Ιουδὴ» καὶ «Μυρσίνη». — **Νικ. Κόλ.** Κέρκυραν. Ὑπάρχουν. — **Χ. Α. Κ.** Ἀγ. Πέτρον. Ἐπιστέλλετε λεπτ. 50. — **Α. Βρίλ.** Ἐνταῦθα. Ἀκατάλληλον. — **Α. Ρομπ.** Βελ- λίδα. Δὲν ἐλάθοντες τίποτε. — **Σ. Λουκάκ.** Πει- ραιῶν. Ταχυδ. σας ἐγράψαμεν περὶ τῶν καταχωρίσε- ων. Μήτρι τοῦδε ἔχουν δημοσιεύσῃ σιγ. 11. — **Ι. Κουρουν.** Καρδίτσαν. Στείλατε τὸ ἀντίτυπον περὶ 11 λεπτ. ἑκάστον, διὰ νὰ σταλθῇ. — **Π. Ἀνα- γνοστ.** Ἐνταῦθα. Ὑπολείπονται διὰ τὴν δημοσί- ευσιν λεπτ. 30. — **Α. Ρίζ.** Βόλον. Δὲν γνωρίζομεν διὰ ποῖα φύλλα μὴς γράφετε. — **Α. Α. Σταυρόν.** Σὺς ἐγράψαμεν καὶ ἄλλην φράσιν διὰ τὸ φεῦδ ἔχει ἐγκρίθη ἀπὸ ἄλλον. Ἐπομένως δὲν ἀνέκει εἰς ὕμν. — **Κ. Γαρόν.** Βυτίστιον. Ἐνταῦθα. Ἐνταῦθα. Ἀκατάλληλον. Δραχ. 1 εἰς διάθε- σιν σας. — **Γ. Παπαδ.** Χανιά. Εἰδήσεις σας αἱ γνωστὰ ἐκ τῶν ἐφημερίδων. — **Στ. Πα- παδ.** Θήβας. Οἱ δημοσιεύμενοι διαγρ. εἶναι προτιμυμένον. Διὰ τοῦτο βραδύνει ἡ σειρά τῶν

ἄλλων. Εἰκόνες ὑπάρχουν πολλὰ ἐπικαιροί. Με- ταξὺ αὐτῶν εἶναι καὶ ἡ ἰδική σας. Τοῦ λογοτύ- πηματος ἡ σειρά θὰ βραδύνῃ ἀκόμη. — **Ε. Μπούπ.** Σπάρτην. Δὲν ἐκρίθησαν ἀτυχῶς κα- τάλληλα. — **Κούλ.** Φικ. Σπάρτην. Σημειώ- σατε τοὺς τίτλους τῶν ἀνεδότων. — **Μ. Τσίρλ.** Νεφέσκη Μακεδονίας. Ἀπαιτοῦνται δρ. 5. — **Ἰδμήνν Κ.** Ἡράκλειον. Ὁ ποιητικὸς ἐν- τὸς σας εἶναι δίκαιος ἐν ὅσον δὲν προχωρεῖ μέγρ. συγκρίσεων. Ὅσα βλέπετε δημοσιεύμενα εἶναι προτιμυμένα, πολλὰ δὲ καὶ ἐπικαιρά. Ἐν τούτοις ἡ παράκλησίς σας ἐξεπληρώθη. — **Γ. Πρεδ.** Ἐνταῦθα. Ἀν ἐδημοσιεύθῃ ἡ εἰς ἐρη- μεῖαν, δὲν θὰ δημοσιεύσῃ. — **Ι. Παπαδ.** Θεσ- σαλονικὴν. Ἀτυχῶς ἀκατάλληλον. Ἀναμεινόμεν καλλίτερον. — **Δ. Σκαυ.** Λαγκαδά. Ἀποστέλ- λετε. — **Θ. Καλόγ.** Σητεῖαν (Κρήτης). Εἰκὼν ἐλήφθη. Θὰ δημοσιεύσῃ μετὰ τὴν σειράν τῆς. — **Φιδ. Μυζών.** Ἀρταν. Ἐγερῶντες λεπτ. 75. — **Θεοφ.** Ἐνταῦθα. Διὰ τὰς Καταχωρίσεις δραχ. 1,25 Ἀπαιτεῖται διὰ τὴν ἀντιγραφήν. — **Στ. Παπαδ.** Θήβας. Ἐλήφθη πρὸ πολλοῦ. — **Κ. Ἀδάμ.** Φέρρα. Ἀποστέλλετε. — **Τάκιν Μ.** Πειραιῶν. Ὅταν ἐλήφθῃ ἡ Ἀνταποκρ. σας, εἰς στοιχειοθετηθῇ ἄλλη τοῦ αὐτοῦ περιγραφῆς. — **Θ. Βαζ. Δ.** Κυπαρισσίαν. Μελέτη ἐλήφθη ἀργά ὡς βλέπετε, δημοσιεύεται ἄλλη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος. Ἐν τούτοις δὲ θεωρηθῇ. — **Θ. Βαζ.** Πύργον. **Θεμ. Βαζαοῦρ.** Θεσπικὴν. **Β. Τεσ- χέλις** (Βοσπόρου). — **Ἐρ. Ἀγκ.** Ἀνδρόστα- ναν. **Φιλαλ. Δ.** Λαμνασίον. **Α. Κον.** Ζάκυνθος. **Ι. Παπαδ.** Θεσσαλονικὴν. **Ὀν. τὸν Μακεδ.** Θεσπικὴν. **Χ. Παπαδ.** Πύργον. **Ἀλ. Γκ.** Μακρονισίαν. Ἀνταποκρίσεις σας ἐλήφθησαν πολὺ ἀργά. Εἰς τὸ προσεχές. — **Α. Θεοφ.** Ἀρταν. Ὑ- ποθέτομεν δὲ καὶ ποῖα ἐπιστολὴ ἰδική σας ἔμεινε εἰς τὸ ταχυδρομικόν ὡς φέρεσσις ἐλλειπείας γραμ- ματόσημον. — **Κ. Σαυλ.** Ἀρταν. **Χρ. Κερ.** Ἀρταν. Ἀνταποκρίσεις σας ἐλήφθησαν ἀργά.

Ε. Ι. Παπακων. Κάρυστον. **Στ. Δούκ.** Πύλον. Τὸ ἐρημικὸν ἄνδρον. Κεραιάν, **Σ. Τριπικ.** Πειραιῶν. **Δ. Δαν.** Βόλον. **Μηρίκ.** Πειραιῶν. **Χ. Π.** Ἀλεξάνδρειαν. **Πάλ.** καθ. Κάϊρον. **Σ. Σαράν.** Ἐνταῦθα. **Ἀθρ. Γρηγορ.** Ἰωάννινα. **Β. Ν. Παχίδ.** Πειραιῶν. **Κ. Α. Γαρόν.** Πέτα (Ἀρτης). **Β. Ν. Παδ.** Ἰωάν- νινα. **Ἀνδ. Ι. Σκ.** Τριπύλον. **Ἀπ. Χασιόκ.** Ἀργινίον. **Φιλ. Μαγγίν.** Ζάκυνθος. **Π. Κ. Βρύδ.** Αἴγιον. **Σ. Δ. Γρυπάρ.** Μεσσήνην. **Θε- μεκλ.** Κάϊρον. **Νικ. Κ. Εὐμορόφ.** Ἀνα- στ. Ἡπειρ. Πάτρας. **Σ. Μολφέ.** Κέρκυραν. **Ι. Χαλκ.** Κέρκυραν. **Ε. Α. Δεδεγγρ.** Κέρ- κυραν. **Ἡρ. Κ. Φαγκ.** Σπυριδιόν. **Μ. Κόρα.** Καλάμας. **Ι. Τσάφ.** Σπάρτην. **Α. Βανδωρ.** Κίον. **Ι. Διμήν.** Ἀλεξάνδρειαν. **Β. Ρουκων.** Ἐνταῦθα. **Ν. Παρθ.** Ἐν- ταῦθα. **Α. Πέπ.** Πειραιῶν. **Α. Ζαμπόν.** Πει- ραιῶν. **Ι. Παπαδ.** Ἐνταῦθα. **Θ. Βλκ.** Σύρον. **Σ. Τήπικ.** Πειραιῶν. **Αἰκας.** Σκορ- διαν. Πειραιῶν. **Ἀρχ.** Ἀγίν. Ἐνταῦθα. **Α. Στελ.** Κάϊρον. **Π. Καδουλ.** Μολδαύ. **Μιμ. Θεοδ.** Κιάτον. **Τ. Ν. Κουρ.** Λεω- νίδιον. **Α. Βελό.** Ἀταλάντην. **Κ. Καραβ.** Ἐνταῦθα. **Π. Παπαδ.** Πάτρας. **Π. Ν. Πάγ.** Σπέτσας. **Ἡλ. Παζαῖ.** Ἀρίσσαν. **Θ. Ε. Κ.** Σητεῖαν. **Θ. Καλόγερ.** Σητεῖαν. **Γεωργ. Πρε- δάρ.** Α. Λεβέν. Ἀστρον. **Β. Ν. Παδ.** Πειραιῶν. **Α. Ἀγγελ.** Νεάπολιν. **Κ. Λαμπριν.** Κυπαρισσίαν. **Κούλ.** Κουτσό. Ἀρίσσαν. **Ι. Κανούν.** Κατάκωλον. **Ν. Κόλ.** Κέρκυραν. **Σ. Ἀδέρ.** Ἐνταῦθα. **Φ. Μυζών.** Ἀρταν. **Ν. Κασόν.** Ἀγγελ. Κασιόκων. **Ι. Παπαδ.** Θεσ- σαλονικὴν. **Κ. Γαρόν.** Πέτα. **Σ. Παπαδ.** Θήβας. **Μαριαν Ζάμτ.** Βόσπορον. **Ε. Χ. Πα- παδ.** Πειραιῶν. **Π. Χ. Σπιδ.** Μοτιλὴν. **Ν. Λογοθ.** Αἴγιον. **Ε. Μαργκ.** Πάτρας. **Δ. Αἰδ.** Κέρκυραν. **Θ. Βαρόλ.** Πύργον. **Ν. Ἐρμιδ.** Ἀστρον.

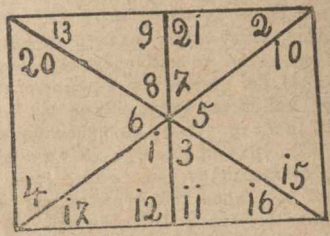
Τὰ παρ' ὧν ὁμῶν σταλέντα ἐλήφθησαν. Εἰς τὸ προσεχές φύλλον θὰ ἴδετε, εἰς 13ην σελίδα (ὑπὸ τὴν στήλην «Συνεργασία ἀνα- γνωστῶν») ποῖα ἐκ τούτων ἐνεκρίθησαν.

ΤΑ ΠΕΥΔΗΜΑΤΑ ΤΟΥ 1910

228) «Φυσιολόγος», 229) «Πλατωνικὸς ἔρω» (Γ. Φ.), 230) «Μοναρχία Σανθούλα» (Ζήτω δ' ἄρξαι), 231) «Εὐπατρίστου» (Θ. Τ. Σύνδεσμος Ἰα- πώνων), 232) «Ἐρωτοτροπία Ἀδρην» (Θ. Φ. Σύνδ. Ἰαπώνων), 233) «Ἀλκίος Καρδίων» (Π. Δ. Μ. Σύνδ. Ἰαπώνων). Αἰκαμίον ἐγερσίσεως ἢ ἀνανεώσεως ἐκάστον περὶ τὸν αὐτὸν ὄραχ. 1.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Ἡ δὲ λύσις τοῦ παιγνίου εἶναι αὕτη:



Λύσεις ἐστὶν αἱ οἱ ἑξῆς:

Ἀθηνῶν. — Ἀγγελ. Α. Κορῶτος, Μενέ. Δ. Ρουκουμίου, Νικ. Α. Παρθένου, Βασίλ. Τριαντα- φύλλου, Εὐφροσύνη Β. Βέγγου, Κωνσ. Ι. Τάδης, Μαρίνα Σ. Ἀργυρίου, Ἀδαν. Σ. Τουντινίης, Ἡλ. Δ. Σιωνίδης, Νικ. Α. Κορῶτος, Θεοφ. Α. Ἀθανασιάδης, Ἀνδρ. Γ. Σιμάτος, Γεώρ. Ν. Μα- ρκίου, Εὐφροσύνη Μαρία, Μίνα Χρονόπου, Γεώρ. Π. Καλῆς, Ἀντ. Ἀνδρόνικος, Ἐλλη Βαρδι- νά, Φανή Γ. Θεοφωτοπούλου, Φίλ. Σπυριδιόπου- λου, Πέτρ. Ν. Παντοῦλος, Ἰω. Κ. Ἰωάννου, Χ. Η. Κωνσταντινίδης, Μιχ. Τσαγκαλῆς, Ε. Α. Κυ- ρίος, Ρίτα Σ. Μελοπούλου, Ἐμμ. Σ. Ἀνδριά- δος, Δόξα Σολομού, Ἀλέξ. Σταματόπουλος, Γ. Ἰωάν- νου, Λεοντὶδ. Παπαδόπουλος, Καίτη Ριβέλλη, Γεώρ. Η. Σατοῦλας. Πειραιῶν. — Ἰω. Σ. Λαγῆς, Σπ. Τριπύλης, Φραγκίσκος. Α. Παπαδημητρίου, Δημ. Ἐφείος, Χρονόφ. Μ. Σταγάνη, Σαυρ. Ι. Κόνικος, Ν. Δ. Ν. Μελετινίδης, Νικ. Α. Καραντινός, Ἰω. Α. Ἀντωνιάδης, Δημ. Χαλαμπίδης, Δημ. Πα- λαιοπούλου.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

Ἀγίου Βασίλειον. — Σ. Κελεπέρης. Ἀργυρίου. — Ἀν. Δ. Αἰνῶς. Ἀγρολινίτης. — Ἀνδρ. Γιώνας, Βασίλ. Φ. Που- λιοπούλου. Αἰγιάλῳ (Σάμης). — Γεώρ. Α. Φωκῆς. Αἰγίου. — Δημ. Π. Βαβλῆς, Κανέλ. Β. Σπυρ- δούλου. Ἀμφισσῆς. — Νικ. Σ. Γαλιόσας. Ἀναβαλίδας. — Ἀναστ. Καλλιφύτης, Γεώρ. Μπου- τσιανῆς, Διον. Ι. Σκαμάνης, Ὀδυσ. Π. Παβλός, Γεώρ. Α. Παβλός. Ἀργεστοῦ. — Α. Α. Τρομπέτας, Ἀγγελικὴ Φωκῆς. Ἀρτης. — Ἰω. Μαρτίνο. Ἀστρον. — Ἀγγελ. Α. Λεβέντης. Βόλον. — Ἀντ. Πλουμιός, Γεώρ. Καρμασίης, Γεώρ. Σουλῶνης, Κωνσ. Μαρινάκης, Γεώρ. Μελετινίδης, Μίλων Ὀλυμπινίτης, Ἰω. Πάσσαρης, Ἰωάν. Ν. Βόγας, Ἐλληγινὸν Κασοπούλη, Γρη- γόρ. Α. Σαμαράκης, Νικ. Σ. Γαλιόσας, Ἀδ. Ρι- γός, Γεώρ. Α. Ἀνδρόπουλος, Γεώρ. Ρηγινός, Γεώρ. Α. Μπουκουβάλας, Γεώρ. Μπουκουβάλας, Εὐδ. Λο- βίνγας, Κων. Α. Πολυμέρου, Παναγ. Γεωργιόφ. Γαλαξείδιον. — Ε. Σπιδάρεθ, Π. Θ. Κανέ- λιοπούλου. Γυθείον. — Νικὸδ. Γ. Δουμάκος, Στελ. Ε. Μπουκίου, Γεώρ. Σ. Κανούρος. Δρακινῶν. — Ἡρακλ. Α. Φάσκα. Εὐξείνουπόλεως. — Θ. Γεωργιάδης. Ζακύνθου. — Διον. Φιορίνης, Ἰω. Σανδός. Ζαβέρδας. — Ὁδ. Χ. Στάχτιαρης. Ἡράκλειον. — Γεώρ. Α. Μιλιανῆς, Γ. Με- ταῖος, Μή με ληρόμεν, Ἀγρίν. Δαβιτῶν, Χαμπλῆ, Ὁρβάν. — Ἀγγελ. Κασιόκων, Ὁνοφρ. Μ. Παπασιάνου, Σαυρ. Μ. Παπασιάνου. Θήβας. — Καλλιόπη Γαβαλά. Θήβας. — Νικ. Στενιώτης, Γιά. Σ. Γράτος, Διον. Φιλιακή. Κασοβάτου. — Δημ. Α. Μιχαλοπούλου, Φίλ. Ἀγγελόπουλος. Κалаμών. — Μιχ. Ι. Κόρανας, Παν. Α. Μανη- ράκης, Π. Γ. Δραγῶνας, Ἰω. Π. Ἡλιδίου, Παν. Μ. Βουβαλίδης, Πότ. Τσίλης, Καλαματιῶν Ναυτοῦ, Χρονόφ. Α. Μαντινοπούλου, Νικ. Γ. Γιώνας, Φίλ. Α. Μανηράκης, Γεώρ. Α. Μανη- ράκης, Χαρ. Βακαλόπουλος, Χρ. Α. Μανη Ρά- τσης, Μαρία Α. Μανη Ράτσης. Καρδίτσης. — Κασίνα Ι. Πετρίδου, Γρηγόρ. Α. Σαλαράκης. Καστελλοῦ. — Βασ. Σ. Βασιλῆς. Κερατέας. — Γεώρ. Α. Καλιόγης. Κερκύρας. — Ἰω. Α. Κορῶτος, Κωνσ. Ν. Σαράνης, Σπιδ. Α. Μολφίτας, Εὐδ. Ν. Λογοθ. Ἰω. Α. Χαλκεράς, Δημ. Λεμεῖος, Μιχ. Ι. Λέος, Χρ. Σ. Λέος, Κωνσ. Α. Βικοντίης, Βρώνης, Μαρία Ἀδελφόν, Μαρία Βρώνης.

Καλαμών. — Μιχ. Ι. Κόρανας, Παν. Α. Μανη- ράκης, Π. Γ. Δραγῶνας, Ἰω. Π. Ἡλιδίου, Παν. Μ. Βουβαλίδης, Πότ. Τσίλης, Καλαματιῶν Ναυτοῦ, Χρονόφ. Α. Μαντινοπούλου, Νικ. Γ. Γιώνας, Φίλ. Α. Μανηράκης, Γεώρ. Α. Μανη- ράκης, Χαρ. Βακαλόπουλος, Χρ. Α. Μανη Ρά- τσης, Μαρία Α. Μανη Ράτσης. Καρδίτσης. — Κασίνα Ι. Πετρίδου, Γρηγόρ. Α. Σαλαράκης. Καστελλοῦ. — Βασ. Σ. Βασιλῆς. Κερατέας. — Γεώρ. Α. Καλιόγης. Κερκύρας. — Ἰω. Α. Κορῶτος, Κωνσ. Ν. Σαράνης, Σπιδ. Α. Μολφίτας, Εὐδ. Ν. Λογοθ. Ἰω. Α. Χαλκεράς, Δημ. Λεμεῖος, Μιχ. Ι. Λέος, Χρ. Σ. Λέος, Κωνσ. Α. Βικοντίης, Βρώνης, Μαρία Ἀδελφόν, Μαρία Βρώνης.

Κερκίτης. — Σοφία Σ. Φραγκί. Κέρκυρα. — Νικ. Α. Σπιδ. Κορίνθου. — Ζαχαρ. Ι. Δημάκης, Μιχ. Α. Τρι- κλῆς, Μαρία Κ. Ἀντωνίου, Δισκονα Σ. Κουκου- λῆ, Πικετ-ελ-Σαβ. Σ. Γεωργίου, Μιχ. Σ. Πολίτης, Ἀνδρ. Κ. Μπαλῆς. Κριεκουτίον. — Βασ. Μπαντοῦνας. Κίτης. — Δημ. Σπιδ. Κιτταρισίαν. — Νικ. Γ. Γκουντινῶνας. Λαρίσιον. — Παυλ. Ι. Ἀντωνιάδης, Χρῆστ. Κ. Μαλῆς, Ι. Α. Ρατῆς, Ἀριστ. Σπανούλη, Κοδ- λῆ Κ. Λαυρίον. — Ἰακωβ. Ν. Ρούσος. Λευκάδος. — Διον. Ε. Ἐκκλησιάρχης, Θεοφ. Σ. Τριπύλης, Δημ. Ε. Φραγκοῦλης, Σαυρ. Μανω- λῆς, Χρ. Καλαμῆς. Μαντινέας. — Ἀνδρ. Ν. Παπανικολάου. Μαντινέας. — Ἀχιλ. Β. Φίνας, Δημ. 2. Φίνας. Μάνδρα (Ελευσίνας). — Χρ. Γκλιάνης. Μεσσήνης. — Ἀνδ. Ἐλλ. Νέος. Μεσολογγίου. — Εὐδ. Π. Τζιρίκος. Μενιδίου (Ἀττικῆς). — Ἰω. Κ. Μουῆτας. Μολδαύ. — Παν. Ν. Καβουλάκης. Σφακιανῶν. — Ἡρ. Κ. Φραγκῆς. Πατρῶν. — Α. Ἰωαννίδης, Λαοδάμεια Κίτου, Ἰω. Α. Καραντινῶνας, Σπ. Γ. Σακελλαρόπουλος, Ἀδαν. Τ. Γαλαξίου, Εὐφροσύνη Π. Βασιλείου, Σπ. Α. Τσάδης, Γεώρ. Α. Παπαγιάννης, Βικτωρία Ι. Γεωργιάδου, Ράλ. Σφακιανῆς, Παν. Α. Παπα- θανάσιου, Θεοφ. Κ. Σιγρίδου, Σ. Π. Κουτσόχρας, Θεοφ. Α. Κωνσταντινίδης. Πέτα. — Κων. Α. Γαρομπίτης. Πύργου. — Παρμενῆ Γ. Μαροπούλου, Ἀγγε- λῆ Ι. Κασοῦρη, Δημ. Ι. Δημητριάδης, Γ. Δη- μητριάδης. Ρεθύμιον. — Αἰκμ. Σπανδῶνας, Σαυρ. Γ. Πα- παδῆς, Ἡμερ. Πειραιῶν, Γ. Ν. Τζάνης, Εὐδ. Α. Κουτσῶνας. Σιτοῦνης. — Κων. Σ. Βασιλῆς. Σπιδ. — Νίκα Θεοφωτοπούλου. Σαυρ. (Πάτρης). — Διέφ. Αἰδός. Σύρον. — Φωκὴν Παπαδάκη, Κακρυφὸ Παπαδά- κη, Ἀδαν. Γ. Σκιδῶνας, Θεοφ. Α. Βλκ. Τρικλῶν. — Σπιδ. Σπιδ. Ν. Ραβδός. Τυγαθῶν. — Νικ. Νεόκος. Ὑδρας. — Ερμ. Ι. Τάδης, Φραγκίσκος Γ. Λίδης, Κρίστ. Α. Παπαγεωργίου, Φίλ. Α. Μουσταῖη, Ἀνδρ. Μάϊκος. Ν. Φαλῆς. — Α. Δ. Δούκας, Στελ. Βλκ. Φραγκοῦλης. — Βύδ. Α. Κουκουμῆς. Χαλκίδας. — Ἰω. Ε. Παυλῆς, Ἰω. Α. Καν- λιαρῆς.

Κερκίτης. — Σοφία Σ. Φραγκί. Κέρκυρα. — Νικ. Α. Σπιδ. Κορίνθου. — Ζαχαρ. Ι. Δημάκης, Μιχ. Α. Τρι- κλῆς, Μαρία Κ. Ἀντωνίου, Δισκονα Σ. Κουκου- λῆ, Πικετ-ελ-Σαβ. Σ. Γεωργίου, Μιχ. Σ. Πολίτης, Ἀνδρ. Κ. Μπαλῆς. Κριεκουτίον. — Βασ. Μπαντοῦνας. Κίτης. — Δημ. Σπιδ. Κιτταρισίαν. — Νικ. Γ. Γκουντινῶνας. Λαρίσιον. — Παυλ. Ι. Ἀντωνιάδης, Χρῆστ. Κ. Μαλῆς, Ι. Α. Ρατῆς, Ἀριστ. Σπανούλη, Κοδ- λῆ Κ. Λαυρίον. — Ἰακωβ. Ν. Ρούσος. Λευκάδος. — Διον. Ε. Ἐκκλησιάρχης, Θεοφ. Σ. Τριπύλης, Δημ. Ε. Φραγκοῦλης, Σαυρ. Μανω- λῆς, Χρ. Καλαμῆς. Μαντινέας. — Ἀνδρ. Ν. Παπανικολάου. Μαντινέας. — Ἀχιλ. Β. Φίνας, Δημ. 2. Φίνας. Μάνδρα (Ελευσίνας). — Χρ. Γκλιάνης. Μεσσήνης. — Ἀνδ. Ἐλλ. Νέος. Μεσολογγίου. — Εὐδ. Π. Τζιρίκος. Μενιδίου (Ἀττικῆς). — Ἰω. Κ. Μουῆτας. Μολδαύ. — Παν. Ν. Καβουλάκης. Σφακιανῶν. — Ἡρ. Κ. Φραγκῆς. Πατρῶν. — Α. Ἰωαννίδης, Λαοδάμεια Κίτου, Ἰω. Α. Καραντινῶνας, Σπ. Γ. Σακελλαρόπουλος, Ἀδαν. Τ. Γαλαξίου, Εὐφροσύνη Π. Βασιλείου, Σπ. Α. Τσάδης, Γεώρ. Α. Παπαγιάννης, Βικτωρία Ι. Γεωργιάδου, Ράλ. Σφακιανῆς, Παν. Α. Παπα- θανάσιου, Θεοφ. Κ. Σιγρίδου, Σ. Π. Κουτσόχρας, Θεοφ. Α. Κωνσταντινίδης. Πέτα. — Κων. Α. Γαρομπίτης. Πύργου. — Παρμενῆ Γ. Μαροπούλου, Ἀγγε- λῆ Ι. Κασοῦρη, Δημ. Ι. Δημητριάδης, Γ. Δη- μητριάδης. Ρεθύμιον. — Αἰκμ. Σπανδῶνας, Σαυρ. Γ. Πα- παδῆς, Ἡμερ. Πειραιῶν, Γ. Ν. Τζάνης, Εὐδ. Α. Κουτσῶνας. Σιτοῦνης. — Κων. Σ. Βασιλῆς. Σπιδ. — Νίκα Θεοφωτοπούλου. Σαυρ. (Πάτρης). — Διέφ. Αἰδός. Σύρον. — Φωκὴν Παπαδάκη, Κακρυφὸ Παπαδά- κη, Ἀδαν. Γ. Σκιδῶνας, Θεοφ. Α. Βλκ. Τρικλῶν. — Σπιδ. Σπιδ. Ν. Ραβδός. Τυγαθῶν. — Νικ. Νεόκος. Ὑδρας. — Ερμ. Ι. Τάδης, Φραγκίσκος Γ. Λίδης, Κρίστ. Α. Παπαγεωργίου, Φίλ. Α. Μουσταῖη, Ἀνδρ. Μάϊκος. Ν. Φαλῆς. — Α. Δ. Δούκας, Στελ. Βλκ. Φραγκοῦλης. — Βύδ. Α. Κουκουμῆς. Χαλκίδας. — Ἰω. Ε. Παυλῆς, Ἰω. Α. Καν- λιαρῆς.

Κερκίτης. — Σοφία Σ. Φραγκί. Κέρκυρα. — Νικ. Α. Σπιδ. Κορίνθου. — Ζαχαρ. Ι. Δημάκης, Μιχ. Α. Τρι- κλῆς, Μαρία Κ. Ἀντωνίου, Δισκονα Σ. Κουκου- λῆ, Πικετ-ελ-Σαβ. Σ. Γεωργίου, Μιχ. Σ. Πολίτης, Ἀνδρ. Κ. Μπαλῆς. Κριεκουτίον. — Βασ. Μπαντοῦνας. Κίτης. — Δημ. Σπιδ. Κιτταρισίαν. — Νικ. Γ. Γκουντινῶνας. Λαρίσιον. — Παυλ. Ι. Ἀντωνιάδης, Χρῆστ. Κ. Μαλῆς, Ι. Α. Ρατῆς, Ἀριστ. Σπανούλη, Κοδ- λῆ Κ. Λαυρίον. — Ἰακωβ. Ν. Ρούσος. Λευκάδος. — Διον. Ε. Ἐκκλησιάρχης, Θεοφ. Σ. Τριπύλης, Δημ. Ε. Φραγκοῦλης, Σαυρ. Μανω- λῆς, Χρ. Καλαμῆς. Μαντινέας. — Ἀνδρ. Ν. Παπανικολάου. Μαντινέας. — Ἀχιλ. Β. Φίνας, Δημ. 2. Φίνας. Μάνδρα (Ελευσίνας). — Χρ. Γκλιάνης. Μεσσήνης. — Ἀνδ. Ἐλλ. Νέος. Μεσολογγίου. — Εὐδ. Π. Τζιρίκος. Μενιδίου (Ἀττικῆς). — Ἰω. Κ. Μουῆτας. Μολδαύ. — Παν. Ν. Καβουλάκης. Σφακιανῶν. — Ἡρ. Κ. Φραγκῆς. Πατρῶν. — Α. Ἰωαννίδης, Λαοδάμεια Κίτου, Ἰω. Α. Καραντινῶνας, Σπ. Γ. Σακελλαρόπουλος, Ἀδαν. Τ. Γαλαξίου, Εὐφροσύνη Π. Βασιλείου, Σπ. Α. Τσάδης, Γεώρ. Α. Παπαγιάννης, Βικτωρία Ι. Γεωργιάδου, Ράλ. Σφακιανῆς, Παν. Α. Παπα- θανάσιου, Θεοφ. Κ. Σιγρίδου, Σ. Π. Κουτσόχρας, Θεοφ. Α. Κωνσταντινίδης. Πέτα. — Κων. Α. Γαρομπίτης. Πύργου. — Παρμενῆ Γ. Μαροπούλου, Ἀγγε- λῆ Ι. Κασοῦρη, Δημ. Ι. Δημητριάδης, Γ. Δη- μητριάδης. Ρεθύμιον. — Αἰκμ. Σπανδῶνας, Σαυρ. Γ. Πα- παδῆς, Ἡμερ. Πειραιῶν, Γ. Ν. Τζάνης, Εὐδ. Α. Κουτσῶνας. Σιτοῦνης. — Κων. Σ. Βασιλῆς. Σπιδ. — Νίκα Θεοφωτοπούλου. Σαυρ. (Πάτρης). — Διέφ. Αἰδός. Σύρον. — Φωκὴν Παπαδάκη, Κακρυφὸ Παπαδά- κη, Ἀδαν. Γ. Σκιδῶνας, Θεοφ. Α. Βλκ. Τρικλῶν. — Σπιδ. Σπιδ. Ν. Ραβδός. Τυγαθῶν. — Νικ. Νεόκος. Ὑδρας. — Ερμ. Ι. Τάδης, Φραγκίσ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ ΕΔΟΥΑΡΔΟΥ



Ο ΕΔΟΥΑΡΔΟΣ ΚΑΙ Ο ΤΣΑΡΟΣ ΜΕΤΑ ΤΩΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΩΝ ΤΩΝ.

(Εκ τῆς Ἰταλικῆς «Illustrazione»).



Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΤΟΥ ΕΔΟΥΑΡΔΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΒΙΑΡΡΙΤΖ, ΟΠΟΥ ΠΡΟΞΕΒΑΝΗ
ΥΠΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΗΦΟΡΟΥ ΚΡΥΟΛΟΓΗΜΑΤΟΣ.

(Εκ τοῦ «Εἰκονογραφημένου Λονδίνου»).